

Karizma 5. Shoud - 2014. december

ÖTÖDIK SHOUD: „5. karizma”

ADAMUS üzenete Geoffrey Hoppe közvetítésével

2014. december 31-én éjjel került átadásra a Bíbor Körnek.
www.crimsoncircle.com.

FONTOS: Ez az információ valószínűleg nem neked szól, amennyiben nem vállalsz teljes felelősséget az életedért és a teremtésedért.

ADAMUS: Vagyok, Aki Vagyok, a Szuverén Birodalom Adamusa.

Varázslatos. Igazán varázslatos. A zene, a pillanat és kivétel nélkül mindannyian. Köszönöm kedves Yoham. Ne lazuljatok el túlságosan, mert lesz még több zene. Hm.

Varázslatos. Mert....(egy hölgy egy kristály csészében kávé kínál neki) Ó, drágám! Ó, drágám!

SHAUMBRA 1: Bátran és merészen megkínállak egy...

ADAMUS: egy csészével.....

SANDRA:kristály csészével.

ADAMUS:.....ami kijár egy Mesternek.

SANDRA: Kávé tejszínnel.

ADAMUS: Igen! Á, köszönöm. (A közönség tapsol) A Mester nem iszik olcsó papír vagy műanyag pohárból. Nem, nem. Kristályból iszik.....valódi kristályból.

EDITH: Ez Leslie-től van? (Adamus vállat von, valaki pedig azt mondja: Nem.)

Varázslat

Ez egy varázslatos év drága Shaumbra, mert miközben szólt a zene, minden letöltésre került. Már napokkal - vagy talán néhányótok esetében már hetekkel ezelőtt letöltődött. De meg kellett, hogy hallgassátok a zenét. Éreznetek kellett. Ó igen, meg kellett hallgatnotok a zenét.

És ami korábban nem töltődött le, az most átjött. Ez az élet szépsége. Igazából nem kell keresztülmenned a taposómalmon, a hétköznapi élet sivárságán ahhoz, hogy lineárisan kibontódjanak a dolgok. Hanem ez így is megtörténhet. Mindaz, amiről ma beszélni fogunk a Shoudban, már megtörtént a zenével és a zene által, mialatt szólt a zene és ellazultatok és elfeledkeztél a törött karodról kedvesem. Ó, ez gyorsan meggyógyulhat és egy ideig nem töröd el más testrészedet. (kisebb nevetés)

SHEEMA: Nahát, köszi.

ADAMUS: (nevetve) Na igen, „nahát, köszi”.(még több nevetés) Ez aztán igazán nagyon lelkes volt.

Varázslatos volt az a szépséges pillanat és minden, ami benne volt. Minden. Minden ezzel a Shouddal kapcsolatosan, a benne rejlő összes bölcsesség, mindaz, amit meg fogtok érteni belőle - már benne volt. Ez a szépsége a mindennapos életednek. Hogy már ott van. Már letöltődött vagy a letöltés folyamatában van éppen. A „letöltődés” alatt azt értem, hogy beérkezik a tudatosságodba.

És felismered, hogy nincs miért igyekezned, nincs mire törekedned, nincs miért harcolnod, nincs mire vágynod a vágyakozás régi értelmében. Ez ennyire könnyű.

És a szépség pedig abban rejlik, hogy meg kell hallgatnod a zenét. Minden beérkezik, letöltődik. (Adamus belekortyol a kávéjába) Ó, hogy ez milyen finom! Azt a lötytöt meg kiöntheted Linda, akármilyen is van Cauldre csészéjében.

Az egész letöltődött, de a szépsége az, hogy most akkor át kell élned a zenét és így egy kicsit másképpen tudod ezt megtapasztalni, több örömmel, több nyitottsággal, nem próbálsz semmi értelemre szert tenni belőle, hanem egyszerűen csak magadba fogadod azt, ami már ott van. Innentől kezdve ilyen lesz az élet, ahol benne lehetsz annak tudásában, hogy az már ott van, majd egy sokkal örömtelibb módon fogod azt megtapasztalni.

Tudom, hogy egy páran megtapasztaltátok már azt, hogy nagyon mélyen odafigyeltetek a zenére, vagy az előadásra, vagy az intonálásra vagy a kristálytálak játékára, mert megpróbáltátok valamit kiszedni belőle, attól tartva, nehogy lemaradjatok valamiről. De nem fogtok lemaradni semmiről, mert az már ott van. Oly gyönyörű, oly egyszerű, oly tiszta.

Namost, érzelmi reakciók kell, hogy támadjon a zene hallgatása közben most, mégpedig könnyedén, mert nem próbáltok semmit megérteni belőle, nem akarjátok a zenét valamivé változtatni; nem próbálkoztok azzal, hogy az meggyógyítson titeket. És így egyszerűen csak élvezhetitek és így támadhat egy érzelmi vagy érzéki reakciók közben. Hátradőlhetsz, ellazulhatsz és egyszerűen tényleg csak élvezheted.

Ez az érzelmi reakció, amivel oly sokan egyébként hatalmas konfliktusban álltok - az egyik pillanatban próbáltok elérni egy érzelmi hatást, majd a következő pillanatban már nem akarjátok ezt az érzelmi reakciót. Az egyik pillanatban próbáltok érezni valamit, majd a következő pillanatban megpróbáljátok ezt lezárni magatokban, mert túl sok mindent éreztek - és ez hirtelen megváltozik. Az érzelmi és érzéki hatás most csupán egy ízesítő. A te fűszerezésed.

Az ízesítő. Ez egy gyönyörűségees kivonat, amit beleteszel az életed összetevőibe. Ez egy olyan fűszerezés, ami most ennek egy egyedi, különleges ízt ad - ami a te íz a te életedben. Á! És most már hozzáadhatod ezt az összetevőt, ami lehet akár érzélem is és kifejezetten érzékiség - mindenhez, amit csak teszel, mégpedig könnyedén, hiszen tudod, hogy az már ott van.

Egy páran most túl sokat gondolkodtok ezen: „*Akkor ez hogyan történik meg?*” Hát, elmondom én nektek. Ez a dolgok természetes módja. A dolgoknak így kellene természetes módon bekövetkeznie. Nem kellene olyan sokat dolgoznotok és küzdenetek ezzel.

Hiszen már ott van. Legyen szó akár egy állásról, vagy egy felismerésről, meglátásról, vagy bármiről. Az már ott van. Vissza fogunk erre térni a Shoud végén, de értsétek meg, hogy a végeredmény már itt van.

Búcsút mondani a réginek

Ez egy érdekes év volt. Azzal kezdtük ezt az évet.....(kicsit torzít a mikrofon)...milyen nagy ma a hangom. Tehát azzal kezdtük ezt az évet, hogy lényegében mindenkit elküldtünk és azt mondtuk, itt az ideje annak, hogy elmenj innen. És ha emlékeztek még, mindenkit arra kértem, hogy távozzon. Titeket, akik online néztetek minket, szintén arra kértelek, hogy menjetek ki a szobátokból, a házatokból.

Ez egy szimbolikus aktus volt, amivel azt a kérdést tetted fel: „*Vagy elkötelezem magam, illetve kitartok a saját elkötelezettségem mellett a megvilágosodásomra vonatkozóan, vagy pedig visszatérek a régi világba, a régi utakhoz-módokhoz.*” Ítékezés nélkül. Mert ez nem igazán számít. De ez egy nagyon is szimbolikus aktus volt, amivel azt kérdeztük: „*Készen állsz? Tényleg készen állsz?*”

És szinte mindannyian visszajöttetek. Egy kevesen nem jöttek vissza, de szinte mindannyian visszajöttetek. Persze még mindig azon tűnődtek, hogy vajon mi ez az egész, merre tartunk és mi fog történni veletek?

És itt vagyunk. Nem véletlen, hogy ezt a nagyon különleges Shoudot még ebben az évben tartjuk. Ó, igen, az év utolsó óráiban vagyunk, de még mindig ebben az évben vagyunk. Milyen tökéletes is ez így,

hogy nem az Új Évben tartjuk ezt a Shoudot! Olyan, mint a könyvtámaszaink - év elején azt mondjuk: „*Kérlek menj el, ha nem állsz erre készen*”, majd az egész évet azzal töltjük, hogy tényleg beleérzünk ebbe és tényleg megengedjük ezt. „*Készen állsz?*” - és most itt vagyunk, az idei év legvégső óráiban és a legvégső, legeslegvégső döntésnél. Ami egy olyan döntés, amit igazából már kivétel nélkül mindannyian meghoztatok.

Akkor most ragadjuk meg ezt az alkalmat arra, talán egy-két félelemmel teli érzéssel együtt - de akkor is ragadjuk most meg ezt az alkalmat és végleg mondjunk búcsút annak a régi, korlátokkal teli ének, a félelemekkel teli ének, a lineáris emberi ének, annak az ének, aki a múltjával kellett, hogy azonosítsa magát, annak az ének, aki azon merengett, hogy vajon mi történik majd a jövőben. Ragadjuk hát meg ezt az alkalmat, hogy igazán elbúcsúzzunk ettől az éntől, aki elveszettnek, zavarodottnak érzi magát és aki azon tűnődik, hogy vajon mi fog vele történni! Ragadjuk meg ezt az alkalmat arra, hogy mondjunk búcsút a kétségnek! Ó, a kétség pont olyan, mint egy ronda, bűdös takaró és te mégis magaddal cipeled mindenhová! Miért? Miért? Azt kérdezed magadtól: „*Miért?*” Én is ezt kérdezem tőled: „*Miért? Miért akarod magaddal cipelni a kétségnek ezt a tényleg groteszk régi takaróját?*” Hát azért, mert ad neked egy bizonyos szintű komfort vagy megszokottság érzetet.

Szerintem ebben egy nagyon fura komfort van. Azt hiszed, hogy ha nem vonod kétségbe magad, akkor valami olyat fogsz tenni, amit nem lenne szabad megtenned. Ezért aztán magadra helyezed ezt a korlátot. A kétséget leginkább a fék rendszeretekhez tudnám hasonlítani. Muszáj kételkedned magadban, muszáj bevetned a kétséget, csak, hogy biztos lehess magadban! De akkor ezt az időt most arra is használjuk fel, hogy búcsút mondjunk a kétségnek!

És ezt most nagyon emberien, nagyon lineárisan fogalmazom meg: Mégis mit veszíthetsz? Ha elengeded a kétséget, ha nem ragadsz bele a kétségbe, de tényleg, ha nem ragadsz bele a kétségbe, mégis mi a legrosszabb, ami megtörténhet? Még a végén valami bizarr dolgot teszel, mint mondjuk azt, hogy Mesterré válsz? Ha elengeded a kétséget, akkor mondjuk, engeded ragyogni a fényedet? Akkor lesz karizmád? Akkor meg fogod engedni, hogy a valódi Éned előjöhessen?

A kétség olyan, akár egy börtön. A kétség egy korlátozás és igazából a legtöbben már annyira hozzászoktatok a kétséghez, ehhez a démonhoz, ehhez a kísértethez, hogy egyszerűen csak elfogadjátok, hogy ez ott van és hogy ez mindig vissza fog térni és így aztán szüntelenül harcolni fogtok ezzel a kétséggel.

De ezt itt és most elengedheted! El fogod engedni azt, hogy bármiféle hitelt, vagy energiát adj neki! El fogod engedni ezt a kétséget.

A kétség egy jókora energia leszívó, ahogy ezt ti, kételkedők nagyon jól tudjátok. (Adamus nevet) A saját magadban való kételkedés nagyon lecsapolja az energiádat. Kiszívja belőled az életerő energiádat. A kétség az egyik rokona a SES vírusnak. (szexuális energia vírus) Amikor a kétség bekúszik az elmédbe, akkor lefagyasztja az elmédet, majd egyre mélyebben és mélyebben áthatja azt. Az a kétség egyre rondábbá és csúnyábbá válik és nem teszel semmit, mert kétségbe vonod magad. Még csak azt sem teszed.....nem teszel semmit. Megfagysz, ledermedsz. Beragadsz. Nem éri meg.

Tehát micsoda év volt ez, amikor feltettük a kérdést: „*Tényleg készen állsz a testet öltött megvilágosodásra? Tényleg, igazán, valóban készen állsz?*” Volt egy egész évetek arra, hogy ezt megfontoljátok, gondolkozzatok rajta és beleérezzetek ebbe.

Az év során voltak olyan időszakok, amikor nagyon mélyen képesek voltatok érezni ezt a szenvedélyeteket. Amikor *tudtad*, hogy ez nagyon is valóságos, de másnap elöntött a kétség. Másnap: „*Mit csinálok?*” És igen, másnap megint másokhoz kezdted hasonlítani magad. Másnap még mindig azon gondolkoztál, hogy honnan jöttél, a múltadon gondolkoztál és azon az összes hülye dolgon, amiket megtettél. Vég nélkül. Ez a kétség az utadba áll.

Barátaim, egy idő után ez egy elég bizarr életmóddá válik - a megvilágosodásod szenvedélye és a kétség között élni. Mondjunk hát búcsút ennek az egésznek most ebben az utolsó pár órában - nos, néhányan a világ másik felén éltek és már benne vagytok az újévben, de most gyertek vissza ide egy percre, a

naptárnak ebbe az időszakába és használjuk fel ezt az időt arra, hogy búcsút mondjunk ennek.

Kérnék egy kis zenei kíséretet Yohamtól, aki a kedvenc zenei csoportom az egész világon és miközben szól a szelíd zene, ragadjuk meg a lehetőséget arra, hogy búcsút intsünk ennek!

Búcsút mondani - az egyik pillanatban remekül hangzik - „*Jó! Örülök, hogy végre megszabadulok ettől az egészszől!*” - de aztán felüti a fejét a kétség. És azt mondja: „*Húúú! Mit is csinállok itt? Tényleg búcsút mondhatok ennek?*” Látjátok hogy működik a kétség? „*Megtehetem, hogy végleg búcsút mondjak neki? Vagy ez az egész nem más, csak egy kis öt perces zenei tapasztalás, ami persze jó érzésekkel jár, de mi van, ha holnap megint ugyanott találom magam, ahol eddig is?*” Hát, ez teljességgel rajtad múlik. Kizárólag csak rajtad áll. Búcsút mondhatsz az egész régi énednek.

(megszólal a zene)

Mondj búcsút a kétségnek, a halogatásnak! Ó! Időnként... nagyon szeretlek benneteket, mindannyiótokat, de néha ránézek az életetekre és arra, hogy miket mértek magatokra. Látom a küzdelmet. A mentális kinszenvedést. Azt, hogy megkérdőjelezed azt, aki vagy. És néha már üvöltök nektek és azt mondom: „*Engedd már el!*”

És olyankor kiül egy óriási mosoly az arcodra, de a következő pillanatban azt kérdezed: „*Ó, de tényleg elengedhetek mindent?*” - és - „*Vagyok olyan értékes, hogy tényleg elengedjem? Mit kell tennem ahhoz, hogy el tudjam engedni? Valamiféle terápiára van szükségem az elengedéshez?*” Nem! Kussoljál! Fogd már be! (kisebb nevetések) Csak engedd el! Ez ennyire könnyű. Tényleg az.

Használjuk fel ezt az alkalmat az elengedésre, miközben szól a zene! Búcsúzz el! Búcsúzz el attól a régi éntől! Nem azért, mintha bármi baj is lenne veled, a nézőpontodat kivéve. A nézőpontodat kivéve. A régi én rendben van, de ott van a veled kapcsolatos nézőpontod és a veled folytatott harc. Ó, az a régi énnel folytatott harc! Az egyik nap te nyered meg a csatát, másnap pedig ő a nyerő. És ez a mérkőzés nem ér véget a kilencedik menetnél. Minden áldott nap folytatódik. Mondjunk hát búcsút a múlttól alkotott nézőpontodnak, az önmagaddal folytatott harcodnak!

Vegyünk egy jó mély lélegzetet! Ez tényleg annyira könnyű, hogy megengeded.

Azok számára, akiknek szüksége van egy kis mentális megerősítésre, kérlek értsétek meg, hogy a régi én ugyanúgy nem boldog veled, ahogy te sem vagy boldog vele. Másként fogalmazva, a régi énedről alkotott nézőpontod csapdájából ő is ugyanúgy ki akar kerülni. Nem szereti azt a szerepet. Nem szereti az iránta érzett utálatodat, megvetésedet és félelmedet, ahogy a lenézésedet sem és az összes többit sem. Belefáradt már a játszmába.

Tudod, az a régi én nem az, amit gondolsz róla. Fel akar tárulkozni - az éned - a maga teljességében és gazdagságában. Nem akar abban a tudati korlátozottságban maradni, amiben benne tartod. Nem akar már harcolni veled. Te raktad bele abba a pozícióba, ahol harcolnia kellett veled. Te vetted rá, hogy harcoljon veled.

Úgy is fogalmazhatunk, hogy a régi éned sok-sok tapasztalatod begyűjtője, felhalmozója. Ide tartoznak a kudarcid - vagyis amiket te annak tartasz a nézőpontod miatt - tehát ezek a kudarcid, az árulások, amiket te tettél másokkal és amiket mások tettek veled, a küzdelmek és a sok-sok bánat és szomorúság. Nem azt akarom mondani, hogy az egész mind kemény és durva tapasztalás volt, de többségében az volt.

A régi éned belefáradt már abba a pozícióba, amibe te helyezted magad. Amibe belerakod a múltadat. Itt és most egyetlen tapasztalás által, amit időnként merabh-nak hívunk, ezt az egészet egyszerűen csak elengedheted.

Nem kell egyetlen gondolatot sem fűznöd ehhez. Nem kell nyomnod vagy erőltetned. Nem kell vele csatáznod. Egyszerűen csak elbúcsúzol tőle. És ez rengeteg változást tesz lehetővé az energiában és a tudatosságban.

De hadd fogalmazzam ezt meg másképpen: A múlttól alkotott tudatosságod nagyon korlátozott. A múlttal kapcsolatos tudatossági szinted nagyon szűkre szabott, megszorított.

A tudat az egy Fény, egy karizma, ami ragyogóan világít akadálytalanul, megrendülés nélkül, szégyen nélkül, sőt, meghatározás nélkül. A tudat ez a gyönyörűsége kristály fény.

De te a múltadról alkotott nézőpontodat - legyen szó akár egy előző életről, vagy bármiről ebben az életedben - ezekkel kapcsolatban a tudatosságodat általában a kudarcokra, a küzdelmekre, a nehézségekre, a szenvedésre és a traumákra helyezed.

És a múltadról alkotott nézőpontod nem az igazság. Nem a valódi igazság. Mert a tudatod részecskéit a múltad legnehezebb, legdepressziósabb és legsötétebb pontjaira helyezed. És akkor ezek a korlátozott kis tudati részecskék ott ücsörögnek, elválasztva, elszigetelve a nagyobb tudattól, ami a te Isteniséged, a Szabad Éned. Ezek attól még ugyanúgy tudati részecskék, de ekkor korlátozott gondolatként és emlékezetként térnek vissza hozzád.

Ez attól még a múltad tudatossága, csak hogy így egy nagyon perverz módon tér vissza hozzád - rossz emlékként, beragadt energiaként, kísértetként, kétségként és sötétségként.

A múltad nem ezt akarja. Tényleg nem akarja ezt. Nem akarja ezt a korlátozottságot. Teljes tudatosságot akar, teljes fényt...korlátok nélkül.

És ezt mindaddig újra és újra el fogom mondani, amíg a kukorica szemek el nem kezdenek kipattogni, mert a múltad nem az, amit gondolsz róla, hála istennek! A múltad nem az, amire emlékszel.

Vannak, akik harcolni fognak a múltjukért. Vannak, akik megszilárdítják a múltbéli történeteiket, pedig azok a történetek egészen egyszerűen nem igazak. Vannak, akik újra és újra elmesélik maguknak és másoknak is ezeket a történeteket, amik voltaképpen nem is igazak.

(szünet)

A múlt pont ugyanakkora tudatosságot érdemel, mint a jelen. Pont ugyanannyi karizmát érdemel, mint a jövő.

(szünet)

Akkor mondjunk hát búcsút annak a nézőpontnak - a múltból alkotott régi nézőpontnak!

És az teljesen rendben van, ha támad egy érzelmi vagy érzéki reakció. Rendjén való érezni milyen volt korlátozott tudati részecskékkel élni, amik bele lettek ágyazva a múltba.

Rendjén való érezni azt, amit én a múlt szárazságának, unalmának és szorongásának hívok.

A zene segítségével szeretnék most átadni valamit nektek. Csatornázni fogok a zenén keresztül. Azt fogom átadni a zenén keresztül, hogy milyen az, amikor elengeded a múlt korlátozottságait, az összes tapasztalásodat, sőt az összes létidődöt is és megengeded, hogy az szabad legyen! Megengeded, hogy rendelkezzen azzal a teljes karizmával, amit annyira nagyon megérdemel. Engedd meg magadnak, hogy szabad legyél mindattól a korlátozástól, amit magadra helyeztél!

A zenén keresztül átadom neked azt, amit én látok a te valódi múltadban. Nem azt, amit te látsz, nem azt, ahogy lekorlátoztad magad és nem azt, ahogy szenvedésre ítélted magad.

A zenén keresztül szeretném kivétel nélkül mindannyiótok számára lecsatornázni, átadni annak tiszta szépségét, amikor elengeded a múltad korlátozottságát.

Vegyünk egy mély lélegzetet, ahogy ebbe mélyen belemegyünk.

(hosszú szünet, miközben szól a zene)

Látod, a múlt egyáltalán nem az, amire emlékszel. Nem az. És ezt egészen addig ismételnem fogom, amíg meg nem értitek. Mert nem az, amire emlékszel. A múlt az a dolog, ami tényleg meghatározza a jelenedet és a jövődet és az nem az, amit gondolsz róla.

Vegyünk egy mély lélegzetet és mondjunk búcsút a múlt régi módon történő észlelésének.

Kemény diónak bizonyul ezt egy embernek megtenni, mert a múlt határozza meg az embert, vagy

legalábbis az ember ezt így gondolja. A múlt ad nekik valamit, amin gondolkozhatnak, amit összehasonlíthatnak minden mással. De közben pedig ez az egyik legnagyobb korlát - mert a múlt nem az - egyáltalán nem az - amit gondolsz róla.

Persze ezzel az elme vitatkozni fog és mindezt kétségbe fogja vonni. Azt mondja majd: „*Nem. Én pontosan emlékszem, hogy ettől az időponttól eddig volt egy munkám. Megházasodtam ezen a bizonyos dátumon és ezt meg ezt tettem.*” Ezek az idővonalon történő események voltak, de ez valójában nem a múltat jelenti. A múlt valójában annak bölcsességét jelenti, amit kinyertél vagy sokszor nem nyertél ki a tapasztalásból. És ennek semmi köze ahhoz, hogy milyen meghatározott dolog történt veled egy bizonyos naptári napon. Azt te észlelted azon a módon. Neked voltak azok az érzelmeid, érzéseid és megértéseid.

Amikor egy esemény bekövetkezik, akkor nagyon sok érzés jár vele. Az elme persze gyorsan lekorlátozza azokat és apró kis helyes tároló dobozokba helyezi őket, majd azt mondja: „*Ez és ez történt érzelmi alapon és minden más módon.*” Majd egyfolytában ezekre hivatkozik. De ez nem igaz.

Óriási lépés azt kijelenti, hogy: „*Búcsút mondok a múltamnak.*” Ez egy óriási lépés, mert egy bizonyos módon olyan érzést kelt benned, mintha megtagadnád a múltadat. Tagadás. És nagyon sokszor megvádoltak már azzal, hogy azt mondom az embereknek, hogy legyenek tagadásban. De egyáltalán nem erről van szó. A valódi tagadás az, amikor korlátozott tudati részecskéid vannak beágyazódva a múltad eseményeibe. Ez a tagadás.

A tagadás az, amikor nem fogadod el és nem engeded meg, hogy a tapasztalások, érzések, reakciók egész tartományának özöne elárhasszon téged. Lehet egy tapasztalásod, amiben benne lehet a rossztól a jóig minden, rétegről rétegre halmozódva, azzal az egy eseménnyel kapcsolatosan. De az elme lekorlátozza ezt és azt mondja: „*Nem, ez történt és ez rossz volt.*” És ezek után éveket és éveket töltesz azzal, hogy megpróbálj rajta túllépni és sok-sok évet terápiával meg mit tudom én mivel töltesz, hogy megpróbálj azon a dolgon túllépni, pedig ezzel csak egyre több meghatározást és hitelt adsz a történeteknek. És akkor az még mélyebben belül benned, még inkább megszilárdul és akkor már igazán elhiszed, hogy ez a múlt.

Ahhoz, hogy megtapasztald a Szabad Énedet, a múltadat is fel kell szabadítanod. És ez nem egy mentális gyakorlat. Nem fogunk órákon keresztül itt ücsörögni, hogy kioldjuk a múltunk csomóit, mert ez ismételtén szólva, nagyon mentális és rendkívül hatástalan gyakorlat. Viszont lehet annyira egyszerű, hogy miközben itt ülünk, elengeded a múltadra helyezett korlátaidat és érzed, ahogy átjár a felszabadulás, amikor a történésekből elengeded, kioldod azokat a szigorú, kötött meghatározásokat. Ez felszabadít téged. És ez visszanyúl Tóbiás egyik legbriliánsabb tanításához: „*A jövő a meggyógyított múlt.*”

És ezzel drága barátaim, vegyünk egy jó mély lélegzetet erre!

Ha már Tóbiásról beszélek, szeretném megemlíteni, hogy ma itt vannak a Mesterek, mert ez egy nagyon különleges összejövétel. Itt vannak mindazok, akik veletek dolgoztak a múltban; Tóbiás, Metatron, Kuthumi, St.Germain - aki a személyes kedvencem - és a többiek is, mert ez itt most egy fordulópont. Ez itt most az igazság pillanata. Azért az igazság pillanata, mert nem csak a régi évet hagyjuk magunk mögött, hanem a korlátozott nem emlékezett múltat is magunk mögött hagyjuk. Azért mondom azt, hogy nem emlékezett múlt, mert nem emlékeztek arra, ami valójában történt. És most ezt magunk mögött hagyjuk.

És ahogy belépünk az új évbe, az új időbbe, ahogy erről Cauldre és Linda is beszélt a Shoud előtti bevezető részben, ez csak azoknak való, akik választják és meg is engedik a testet öltött megvilágosodásukat. Ennyi. Ennyi. Nincs itt helye semmi másnak. Abban a munkában, amit én és a többi Mester fogunk végezni veletek, nincs helye a kétségnek. Sajnálom. És ez az a rész, ahol szkanderozni fogunk egymással. Ebben az évben küzdeni fogunk egymással te és én, mert azt fogod mondani nekem: „*Képtelen vagyok megszabadulni a kétségtől.*” Meg azt is mondod majd, hogy: „*Az egyensúly miatt muszáj megtartanom egy bizonyos mennyiségű kétséget.*” Mert egyfajta egyensúlyként használod a kétséget, csak hogy biztos lehess benne, hogy a helyes dolgot teszed. Azt mondod majd

nekem, hogy semmit sem tudsz tenni ezzel a kétséggel, de ezt azonnal vissza fogom dobni az arcodba. Azonnal.

Semmi oka nincs a kétségnek. Nincs szükséged a kétségre.

Már biztosan belefáradtál, mert én már *nagyon* belefáradtam. (kisebb nevetések)

Vegyünk egy jó mély lélegzetet és mondjunk búcsút annak a régi korlátozott nézőpontnak! Szabadítsd fel magad! Ez nem egy mentális gyakorlat! Egyszerűen csak tedd meg! Csak tedd meg!

Adamus kérdések & válaszok

Shaumbra, akkor most mókázzunk egy kicsit! Linda, kérlek vidd a mikrofont! Ez a kedvenc részem!

LINDA: Hm.

ADAMUS: A kedvenc részem. Ez most a kérdések, válaszok ideje - én kérdezek, ti pedig válaszoltok.

LINDA: Aha.

ADAMUS: Igen.

LINDA: A kedvedért.

ADAMUS: Mielőtt belekezdenénk, van itt két dolog. Vegyünk egy lélegzetet, egy jó kis energia átváltó lélegzetet! Váltsunk át! (mindenki vesz egy mély lélegzetet)

És ahhoz, hogy tényleg megértsük a történetek bölcsességét, amikor felteszem ezeket az ostoba kérdéseket, amire tényleg ostoba válaszokat adtok, váltsunk át abba, ami valójában történik a teremben.

Mert egyrészt ez egy elterelés. Imádom az eltereléseket. Másrészt pedig ez belevisz titeket az érzéseitekbe és imádom, amikor belementek a zűrzavarotokba. (kisebb nevetés) Ez most komoly, tényleg szeretem, mert ez bebizonyít egy dolgot. Felteszek egy kérdést, amire beindulnak az érzéseitek. És én látom, ahogy két, három, négy különféle érzés indul be benneteket és vannak, amik ellentmondanak egymásnak és ilyenkor vagy lezárod magad, vagy pedig kiválasztasz egyet és azt hiszed, hogy csak ezt az egyet érzed. Nem. Mindegyik ugyanúgy igaz, minden válasz igaz benned.

Amikor felteszem ezeket a kérdéseket, azonnal belementek az elmétekbe, nagyon mentálisak lesztek és azon töprengtek, hogy „*mi lesz, ha Linda neked adja oda a mikrofont? Milyen választ adjak, amivel tényleg lenyűgözök mindenkit?*” (pár nevetés) És elfeledkezel magadról. Elfeledkezel magadról és arról is, hogy igazából több rétegnyi válasz van és mind igaz. Mind igaz.

Tehát mielőtt belekezdenénk, szeretnék még valamit megtenni. Vegyünk egy jó mély lélegzetet - és ezt egészen addig fogom mondani, amíg a kukorica el nem kezd kipattogni - minden, *minden* a megvilágosodásodról szól. Minden, ami történik, sőt, még az az ástítás is, amit most csinálsz - ez is a megvilágosodásodról szól. (Adamus nevet)

Minden a megvilágosodásodról szól. És ez a gyönyörűség ebben. Minden cselekedet, minden, amit más emberekkel tapasztalsz, az egész életed kivétel nélkül a megvilágosodásodról szól.

És a vicces az, hogy az előbbi tapasztalásunkkal most már a múltad is a megvilágosodásodról szól. Talán azt hitted, hogy: „*Nos, előtte nem arról szólt, mert az a múltam volt és akkoriban nem voltam túlzottan megvilágosodott.*” De most hirtelenjében igen. Hirtelenjében ez az egész elkezd egymással együtt dolgozni. És ez létrehoz egy jókora örvényt, egy hatalmas vihart, egy nagy tisztulást, ahogy ez megtörténik. De minden, még a törött kar is a megvilágosodásodról szól. Ami persze nem azt jelenti, hogy a megvilágosodásodhoz el kellett törnöd a karodat, de mégis a megvilágosodásodról kell, hogy szóljon, máskülönben nem történt volna meg. Igaz?

SHEEMA: Igen.

ADAMUS: Mit tanultál ebből, hogy eltörted a karodat?

SHEEMA: Hmmmmm....

ADAMUS: Ez lószar! Azt kellett volna megtanulnod, hogy ne menj a jégre! Ne csúszkálj a jégen!
(kisebb nevetések) Oké!

SHEEMA: (nevetve) Oké!

ADAMUS: És ezen kívül még mit tanultál meg ebből? (még mindig nevet) Egy nagyon spirituális választ akart nekem adni. Ó, ne! Ne menj a jégre! Ezen kívül még mit tanultál meg?

SHEEMA: A sebezhetőséget, kiszolgáltatottságot.

ADAMUS: Igen.

SHEEMA: Mert már annyira hozzászoktam a függetlenségemhez...

ADAMUS: Ó, igen, igen.

SHEEMA: ...és ahhoz, hogy erős vagyok és nem számítok senkire.

ADAMUS: Aha.

SHEEMA: De most egy csomó dolgot nem tudok így megtenni.

ADAMUS: Például mit?

SHEEMA: Meg kell engedjem másoknak, hogy segítsenek nekem.

ADAMUS: Mi az, amit nem tudsz megtenni?

SHEEMA: Ó, megfogni dolgokat, apróságokat.

ADAMUS: A másik kezeddal nyugodtan megfoghatsz engem. Nem csak erről van itt szó. Jó. Mi van még? Kiszolgáltatottság. Ez oké.

SHEEMA: Megengedni, hogy mások szolgáljanak engem.

ADAMUS: Á! Ez tetszik nekem! Megengedni, hogy mások szolgáljanak téged.

SHEEMA: Igen.

ADAMUS: Tudod, ezt kijátszhatnád a karoddal. Tudod mind a két karodat berakhatnád olyan tartókba és tényleg kijátszhatnád ezt! Sőt, a helyedben én még szereznék egy tolószéket is, csak hogy....(Sheema hangosan nevet)...de most komolyan! Ha ez kell neked ahhoz, hogy rádöbbenj, hogy csak egy Mester láthat el szolgálatot, mert mindenki más szolgál. És csak egy Mester képes igazán megengedni, hogy mások őt szolgálják. Na igen, játszd ezt ki! Szerinted olyan messzire kell mennünk, hogy még valamelyik testrészedet el kell törnöd ahhoz, hogy ezt felfogd?

SHEEMA: Nem, nem.

ADAMUS: Jó, jó, jó.

SHEEMA: Nem, de...

ADAMUS: Akkor tehát nem Isten üzent ezzel neked arról, hogy valamit rosszul csinálsz az életedben?

SHEEMA: Hát, ez érdekes. A múlt havi Shoudban beszéltél egy fickóról, aki lezuhant egy létráról.

ADAMUS: Igen, igen.

SHEEMA: Emlékszel?

ADAMUS: Igen.

SHEEMA: Rendben.

ADAMUS: Igen, de nem szó szerint értettem! (nevetés) Hadd fogalmazzak másképpen. Amit elmeséltem, az egy igaz történeten alapult, ami már megtörtént. De fel tudod fogni, hogy azóta a történet

óta hány Shaumbra sérült meg? Ez nagyon szomorú. Mert sokan. Nem te vagy az egyetlen.

SHEEMA: Oké.

ADAMUS: Igen, igen. Rezonáltál a történettel?

SHEEMA: Abban a pillanatban, ahogy elestem, azonnal. Azon tűnődtem: „*Mire is gondoltam?*”

ADAMUS: Igen, igen. Mire gondoltál, amikor elestél?

SHEEMA: Hát arra, hogy ha egyszer lejutok, akkor megyek és elszívok egy cigit.

ADAMUS: Á! Á! (Sheema nevet) Na végre elérkeztünk az igazi problémához! És hogy érzel....büntudatot érzel, amiért cigarettázol?

SHEEMA: Hát egy pár napig egyet sem szívtam és akkor megint elkezdtem cigizni.

ADAMUS: Ó!

SHEEMA: És akkor ezt most hogy kezeljem?

ADAMUS: A cigizést, a törött karodat vagy engem?

SHEEMA: A cigizést. (mind a ketten nevetnek)

ADAMUS: Vicces, hogy ezt kérdezed. Már is rá fogunk erre térni.

SHEEMA: Oké.

ADAMUS: Igen. Sőt, már is rátérünk. Itt a mai kérdésem, de add oda a mikrofont most Lindának, mert előbb kicsit körbe szeretnék érezni. Kemény kérdés ez, amivel véget ér ez az év. Kemény kérdés. És sose lehet tudni kihez kerül Linda rejtélyes mikrofonja, tehát legyetek készenlétben. Hm. Hm.

A mai kérdésem az és ez nektek is szól Yoham, hiszen az, hogy zenészek vagytok, nem mentesít titeket. És az, hogy ott vagytok az ajtó mellett, az nem jelenti azt, hogy el tudtok menekülni. Tehát a kérdésem az és szeretném, ha előtte tényleg beleéreznétek ebbe, mert lehet, hogy Linda pont neked adja oda a mikrofont!

A kérdés a következő: „*Mi az, amivel harcolsz magadban?*” Mi az, ami... hm... Sok ilyet hallok, hogy „*hm*”. Becsukhatjátok a szemeteket. Csak egy pillanatra. És ne legyen itt makyo, mert már egyébként is tudom a választ.

Mivel harcolsz önmagadon belül?

Mivel harcolsz önmagadon belül?

És ne feledd, bármilyen választ is adsz, azzal segíthetsz más Shaumbrának is, aki ezt most vagy a jövőben hallgatja. És emlékezz, bármilyen választ is adsz, azzal tényleg gyanúba kevered magad. (Adamus nevet)

Mi az, amivel küzdesz magadban? Hm.

(szünet)

Készen állsz Linda?

LINDA: Hogyne.

ADAMUS: Akkor kezdjük!

LINDA: Rendben.

ADAMUS: Imádom ezt! Érezni lehet a teremben lévő idegességet, feszültséget és csak egy kevesen vannak, akik azt mondják: „*Add nekem a mikrofont!*” De igen. Megtennéd, hogy felállsz, hogy az egész világ láthasson?

LINDA F: Gyűlölet.

ADAMUS: Gyűlölet. Kitűnő. Köszönöm. Köszönöm a makyo mentes válaszodat. De tudod mi a következő kérdésem.

LINDA F: Ó!

ADAMUS: (nevet) Miért van ott az a gyűlölet? Mivel harcolsz?

LINDA F: Szerintem azzal, hogy együtt élek valakivel és én nem....

ADAMUS: Itt állunk is meg, hogy „együttélő szituációval harcolok”.

LINDA F: Jó.

ADAMUS: Pont.

LINDA F: Pont.

ADAMUS: Mert ennek igazából semmi köze nincs senki máshoz.

LINDA F: Oké.

ADAMUS: Egy együttéléssel kapcsolatos szituáció. Érdekes. Oké. Ez alapján, miért van ott a gyűlölet?

LINDA F: (rövid szünet után sóhajtva) Szerintem még mindig abban reménykedem, hogy ez a helyzet meg fog változni. Vagyis elköltöztem valaki máshoz, de most a két hely között vagyok.

ADAMUS: Ühüm.

LINDA F: Hm....

ADAMUS: Gyűlölet. Amit magad felé irányítasz, feltételezem. De boldogan másokra irányítod, ha megkapod rá a lehetőséget.

LINDA F: Az elmúlt pár napban pont erre jöttem rá én is. (kisebb nevetés)

ADAMUS: Igen. Jó. Jó. És miért van ott valójában ez a gyűlölet?

LINDA F: Azért, mert nem arra használom teljesen a forrásaimat, amit magamnak akarok.

ADAMUS: Megfogalmazhatom ezt egy kicsit másképpen?

LINDA F: Persze.

ADAMUS: Ez arról szól, hogy kétségbe vonod, vagy megkérdőjelezed a szabadságodat, a függetlenségedet, a valódi függetlenségedet. Ez egy kissé ijesztő. Mert tudod, némiképpen könnyebb valami régi helyzethez, más helyzetekhez ragaszkodnod. Könnyebb más emberekhez alkalmazkodnod, vagy azt mondani, hogy ez a szálláshelyedről szól, erről a fajta dologról, de ez lényegében tényleg a saját szabadságodról szól - ahol szabad vagy másoktól, elsősorban, ami szinte szokatlan neked és sokaknak is - de ez a valódi szabadságról szól és arról, hogy mi történik abban a szabadságban. Készen állsz rá? Képes vagy kezelni az ezzel járó felelősséget? Túl fogod élni?

Van egy - és most nekem akarom megnehezíteni a dolgot, de mindenki meg tudja ebben látni saját magát - van ebben egyfajta túlélési energia táplálkozás sokszor, amikor azt gondolod: *„Legalább van egy másik személy az életemben, annak ellenére, hogy ki nem állom őt és nem is akarok vele lenni. De legalább van ott valaki vagy valami más.”* És ezzel energia táplálkozásra használod őt. És ez nem az, amit vámpír energiának hívok, de ez egy komfort, egy megszokás.

Nagyon félelmetes dolog egy emberi személyiség számára az, hogy elgondolkodjon azon, mi lenne, ha teljesen egyedül lenne, rendkívül félelmetes. Ezért ott van benne a mások iránti szükséglet, az a szükséglet, hogy másokon keresztül megláthassa saját magát, az a szükséglet, mintha a másik rendelkezne vagy talán rendelkezik azzal a válasszal, ami neked nincs a birtokodban. És a te esetedben még ott van az a határozott aggodalom is, hogy akkor mi lesz, egyszerűen elmész erről a bolygóról? Egyszerűen csak ellebegsz innen, ha nincsenek más emberek az életedben, akik leföldelnek téged? Nem arról van szó, hogy szükségük van rád, hanem inkább arról, hogy neked van rájuk szükséged, mert ha

nem lenne ott senki, anélkül a régi kapcsolat nélkül ott van benned az az aggodalom, hogy akkor egyszerűen csak elmennél innen. Tehát ez egy túlélési energia táplálkozás. És el fogunk jutni a megoldáshoz - a potenciális megoldáshoz - máris.

Jó. Következő. Drága Eesa Lindája - ki a következő? Te mivel küzdesz az életedben?

Ó és mielőtt bárkinek is odaadnád a mikrofont, elmondom, hogy rengeteg harc folyik. Komolyan. És tudom, hogy egy páran azt mondjátok: „*Én ezt kontroll alatt tartom.*” (Köp egyet - néhányan nevetnek) Te csak azt *gondolod*, hogy kontroll alatt tartod, pedig ez annyira féktelen és burjánzó. Olyan átható és mi pedig... már annyira belefáradtunk ebbe. Ezt most már el kell engednünk. Mert értelmetlen. Tényleg az.

Oké, akkor vidd a mikrofont Linda! Igen.

Á! Üdvözöllek!

SHAUMBRA 2: (férfi) Ú, szerintem...

ADAMUS: Szeretnél egy csésze kávé?

SHAUMBRA 2: Igen.

ADAMUS: Ma jó kávé csinálnak. Tejszínnel, cukorral, kecsketejjel?

SHAUMBRA 2: Kristály csészében kaphatom én is?

ADAMUS: Kristályban? Majd keresnek neked valamit, ami úgy néz ki, mintha kristály lenne. Mit kérsz bele?

SHAUMBRA 2: Csak tejszínt.

ADAMUS: Csak tejszínt. Sütit is kérsz mellé?

SHAUMBRA 2: Nem, nem kedvelem túlzottan az édességet.

ADAMUS: Én viszont szeretnék egy kis édességet.

SHAUMBRA 2: Rendben. (nevetés)

ADAMUS: Szóval....

SHAUMBRA 2: Adamus szeretne egy kis édességet!

ADAMUS: Igen, egy egész tányérral hozzatok nekem! Jó. Szóval mivel küzdesz az életedben?

SHAUMBRA 2: Úúú...

ADAMUS: Egyébként az előbb mit csináltam?

SHAUMBRA 2: Eltereltél.

ADAMUS: Abszolút.

SHAUMBRA 2: Megpróbáltál kiszedni a fejből, hogy ne logikus választ adjak neked.

ADAMUS: Igen, igen, igen, igen. Jó.

SHAUMBRA 2: Köszönöm.

ADAMUS: És mit tettem az előbb, amikor megkérdeztem tőled, hogy mit tettem?

SHAUMBRA 2: Rádöbentettél?

ADAMUS: Igen, vagy azt, hogy visszavittelek a fejedbe, de ez a mi kis játékunk. Akkor halljam! Mivel harcolsz magaddal?

SHAUMBRA 2: Szerintem a rengeteg sok félelemmel és kétséggel. Néha úgy érzem, előtérbe helyezem magam, de a végén megint visszalépek két lépést és....

ADAMUS: Igen, igen. Miért?

SHAUMBRA 2: Szerintem egy kicsit még mindig félek, hogy teljesen a világ elé álljak és teljes mértékben csak önmagam legyek.

ADAMUS: Miért?

SHAUMBRA 2: Félek attól, hogy mi történhet.

ADAMUS: Mint például? Hogy elégetnek máglyán? (Adamus nevet)

SHAUMBRA 2: Nos, ez talán megtörténhetett egy másik életben.

ADAMUS: Csak egy percig fájdalmas. (nevetés) De tényleg, aminek az az oka, hogy már a procedúra előtt eltávozol. Ez a jó dolog az időtlenséggel, hogy ha megégetnek a máglyán, már ott sem vagy - egy bizonyos értelemben. Csak egy pillanatig vagy ott, míg azt nem mondod: „*Jézusom, ez nagyon forró!*” És már ott sem vagy. Vagyis igazából soha nem mész keresztül.... (valaki átad neki egy csésze kávé) Kortyolj csak bele! Igen. Ő és fleur-de-lis csészét kaptál és én nem olyat kaptam.

SHAUMBRA 2: Igen.

ADAMUS: Nahát! (nevetés)

SHAUMBRA 2: Kösz.

ADAMUS: Nahát! Oké. Oké.

Itt vagy te, aki egyértelműen egy intelligens ember vagy. Egy jóképű férfi vagy. Hát nem így van hölgyeim és uraim? (a közönség egyetért) Látod? Látod mi történik, ha eljössz ide?

Tele vagy meglátásokkal. Van tudatosságod. Akkor miért van ez a sok kétség és félelem? És minden eszköz itt csücsül a számodra, akkor miért van itt a félelem és a kétség? Miért harcolsz velük és ki fog nyerni?

LINDA: Hm.

SHAUMBRA 2: Nem a valódi Énem.

ADAMUS: Igen, igen. Élvezed?

SHAUMBRA 2: Nem. Igazából kezd nagyon fárasztó lenni.

ADAMUS: Éjjelente ébren fekszel az ágyadban?

SHAUMBRA 2: Igen. Álmatlanság. Csak...

ADAMUS: És egy ilyen ragyogó fickónak, mint amilyen te vagy - milyen megoldásaid vannak erre?

SHAUMBRA 2: Hát, azok már nem működnek. Úgy értem, megpróbálom elterelni magam sokféle dologgal, de arra jövök rá, hogy ez már nem működik.

ADAMUS: Jó. (valaki hoz egy tányér süteményt) Kér valaki sütit? Sütit? Na jó, akkor én jövök először. A Mestereknél ez már csak így van. Köszönöm. Adjátok körbe! És amikor a tányér kiürül, akkor csinálunk még több halat és kenyeret és tovább kínáljuk - (néhány nevetés) sajnálom, hogy félbeszakítottalak.

SHAUMBRA 2: Semmi gond.

ADAMUS: De, hmhhh. Hmhhh. Hmhhh. (Adamus szenvedélyesen élvezi a sütitet - néhányan nevetnek) Maradjatok velem, meg akarom ezt tapasztalni. Vannak dolgok, amik hiányoznak az emberi életből. Igen, mint a süti. Ez szinte már...érzéki. Nagyon érzéki. Hmhhh.

AMIR: Hmhhh. (ő is sütit eszik) Lenyelni.....a cukrot.

ADAMUS: Hmhhhhhh. Engem nem zavar a cukor.

AMIR: Jó.

ADAMUS: Rengeteg sok cukrot megehetnék. Igen. Ez csak azokat zavarja, akik aggodalmaskodnak a cukor miatt. És azt hiszik, hogy hatással van rájuk és akkor meg, tudod, leszoknak a cukorról és elkezdenek egyéb, más cukormentes étrenden élni. De egy igazi Mester ehét cukrot reggelire, egy egész tál cukrot is megehet akár reggelire, (nevetés) sőt, néha még tejszínhabot is tesz rá. Édes tejszínhabos cukor reggeli. (még több nevetés)

Hol is tartottunk?

SHAUMBRA 2: Ó, megint az elterelések.

ADAMUS: Igen, megint az elterelések. (még több nevetés) Ez az előbbi igazából inkább arra szolgált, hogy demonstráljak valamit az érzékiségről. Ha csokit akarsz enni, akkor egyél! Érezd! És hagyd abba, amit éppen csinálsz! Még akkor is, ha éppen egy interjú kellős közepén tartasz, tudod, mikor az emberek téged néznek az egész világon, akkor is állj meg és add meg magadnak ezt az érzéki élményt, amit a legtöbben már nem adtok meg magatoknak. És egyetek egy kis cukrot reggelire! Jó.

Tehát a kétség és a félelem és.....(valaki még több sütit hoz) Ó, köszönöm! Köszönöm.

EDITH: Adj neki egyet!

ADAMUS: Nem eszik cukrot.

EDITH: Ó!

ADAMUS: Nem rajong az édességért. Igen.

SHAUMBRA 2: Nem igazán. Szeretem a tiszta csokoládét, aminek nagyon magas a kakaó tartalma. Én azt szeretem, ami ott van.

ADAMUS: Igen. Hát ez tiszta. Majd egy süti közepébe csomagolják.

SHAUMBRA 2: Igen!

ADAMUS: Nagyon tiszta. Úúú.

SHAUMBRA 2: Kukorica szirup. Igen.

ADAMUS: Hmmmm. Hmmmm. Hmmmm.

Hol is tartottunk? A félelemnél és a kétségnél. Sok van benned és te meg jól beléjük csomagolod magad. És végül hogyan akarod ezt kezelni?

SHAUMBRA 2: Azon kapom magam, hogy nem veszem őket komolyan, mert már rettenetesen belefáradtam abba, ahogy a dolgok voltak. Úgy értem, elkezdek olyan dolgokat tenni, amiket igazán élvezek és...

ADAMUS: Micsoda elképzelés! (kisebb nevetés) Hűha!

SHAUMBRA 2: ...és olyan dolgokat is megteszek, amiktől korábban félttem megtenni és igazán benne vagyok a spiritualitásban és van egy blogom és.....(megcsörren egy mobil telefon)

ADAMUS: Igen. Egy újabb kis elterelés. És soha ki nem találnátok, hogy Edith telefonja csörrent meg a megbeszélésünk kellős közepén. Soha senki nem merésznélne azt gondolni, hogy pont a te telefonod csörren meg Edith! (nevetés)

SHAUMBRA 2: Igen.

ADAMUS: Édes Edith anya és az ő csörgő telefonja. Ennyi év után az ember azt gondolná, hogy... hogyan lehetséges... pont a megbeszélésünk kellős közepén. (nevetések) Igen. (valaki azt mondja: Dugd el! Dugd el!)

Észrevetted ezt a sok elterelést?

SHAUMBRA 2: Igen. Nagyon jó vagy bennük.

ADAMUS: Hát igen. (Adamus nevet) Igazából ti vagytok jók ebben. Tényleg remekeltek, mert

pontosan ezt tesztitek. Ott vannak bennetek ezek a harcok. És nem tudjátok őket kezelni. Elterelitek magatokat egészen addig, amíg ezek a harcok vissza nem térnek, amíg nem teremtetek magatoknak egy újabb harcot. És hamarosan úgy eluralkodik benneteket a káosz és a szemét, hogy már azt is lefelejtitek, hogy miről is szól a harc és azt is elfelejtitek, hogy létezik erre egy nagyon könnyű megoldás hogyan lépjél túl rajta.

De te bent maradsz abban a szorítóban, abban a ringben egész idő alatt - úgy értem az egyik szorítóból átugrasz egy másikba - de ez az egész nagyon hamar zavarossá válik. Olyan, mintha azt mondanád: „Már azt sem tudom, miért is vagyok boldogtalan. Már azt sem tudom, hogy ma miért vagyok olyan ingerült. Azt sem tudom, hogy Adamus miért idegesít annyira, de a dolgok már csak így vannak.” Igaz?

SHAUMBRA 2: Feltételezem.

ADAMUS: Feltételezem. Oké. Jó. Köszönöm. Visszatérünk erre.

SHAUMBRA 2: Rendben.

ADAMUS: És ezt az egészet briliánsan be fogjuk csomagolni.

Mivel küzdesz? (Linda odanyújtja a mikrofont John Kuderkának, aki elhessegeti azt.)

LINDA: Nem. Muszáj.

JOHN: Nem.

LINDA: De igen, azt mondták nekem, hogy ezt kell tennem.

JOHN: Hm.

ADAMUS: Hm.

JOHN: Hm.

ADAMUS: Talán kérjünk még egy kis sütit!

JOHN: És egy kávé is jólesne.

LINDA: Sandra, készíts egy kávé John-nak!

JOHN: Nem, csak vicceltem.

ADAMUS: Mivel küzdesz?

JOHN: (rövid szünet után) Egészségügyi problémákkal.

ADAMUS: Egészségügyi problémákkal. Jó. Ez jó. És hogy megy a harc?

JOHN: Pillanatnyilag éppen jól.

ADAMUS: Oké. Félsz attól, hogy talán mégsem alakul majd jól? Félsz attól, hogy nincs felette irányításod?

JOHN: (kis habozás után) Nem, nem félek. Ha akarom, akkor tudom irányítani.

ADAMUS: Oké. Nem félsz és nem harcolsz?

JOHN: Nem igazán. Nem.

ADAMUS: Oké. Akkor nézzük ezt az egészségügyi problémát! Honnan ered és egyáltalán miért van ott?

JOHN: (mélyen lélegezve) Nézzük!

(szünet)

ADAMUS: Bármikor szívesen kisegítelek.

JOHN: Jó, akkor mondd te!

ADAMUS: Oké. Egészségügyi probléma. Vissza tudnád ezt vezetni bizonyos vegyi anyagokhoz, mérgekhez meg hasonlókhöz, de lényegében ez nem a teljes történet lenne. Ez egy érdekes történet, de ez az egészségügyi probléma fog segíteni neked abban, hogy egy sokkal érzékenyebb, érzőbb emberré válj. Ez megadja neked azt a lehetőséget, hogy beleérezz a potenciális halálba. Megadja neked azt a lehetőséget, hogy beleérezz önmagadba, az utazásodba, a téged körülvevő emberekbe és ez hirtelen aktiválja, megnyitja a valódi érzéseket, amik nem azonosak az érzelmekkel, amikkel ellentétes a viszonyod, aminek jó oka van, de itt a valódi érzésekről van szó. És azt kell, hogy mondjam, hogy ez annak a három fő dolognak az egyike, amit miatt eljöttél ide ebbe az életedbe, hogy ezeket megtapasztald - a valódi érzékiséget, ahogy ezt én nevezem, ami a valódi érzéseket jelenti és nem azokat a szemébe való csöpögős, szirupos érzéseket, amiket egyébként sem kedvelsz más emberekben, ahogy én sem, hanem a valódi tapasztalásról van itt szó. És ez megadja ezt neked.

És amennyiben fogod ennek a valódi érzésnek az esszenciáját és tényleg megtestesíted azt magadban, akkor ez az egész biológiai egyensúlytalanság, bármilyen betegség el fog múlni. Mert betöltötte a célját. Tehát öleld magadhoz az érzést!

JOHN: Ez jól hangzik.

ADAMUS: Jó. Ez sokkal könnyebb, sokkal jobb, mint a harc.

Tudom, hogy többeneknek vannak egészségügyi problémái és vannak, akiknek nagyon ijesztő egészségügyi problémái vannak, ami alatt életveszélyes egészségügyi problémákat értek. És manapság azt mondják nektek: „*Harcolni fogunk ezzel! Le fogjuk győzni a rákot. Le fogjuk küzdeni az akármilyen betegséget!*” Én pedig máris elárulhatom nektek, hogy nem! Nem ezt tesszük. Van ennél egy sokkal hatékonyabb, sokkal jobb és sokkal örömtelibb mód!

Oké, még egy párat kérnék! Mivel küzdesz önmagadban? Mivel küzdesz? Igen.

SHAUMBRA 3: A félelemmel.

ADAMUS: Kérsz sütit?

SHAUMBRA 3: Pont az előbb ettem kettőt is.

ADAMUS: Kérsz még?

SHAUMBRA 3: Nem.

ADAMUS: Szeretnél most azonnal egy tonhalas szendvicset? (nevetés) Úgy megkívántam egyet!

SHAUMBRA 3: Honnan tudtad, hogy ez a kedvenc szendvicsem?

ADAMUS: Honnan tudtam! (a hölgy mosolyog) Onnan, hogy abban a pillanatban, ahogy felálltál, megkívántam egy

SHAUMBRA 3: A tonhalat?

ADAMUS: ...egy tonhalas szendvicset.

SHAUMBRA 3: Ó!

ADAMUS: És bár én mindig is lazac párti voltam, de most hirtelen.....tonhal, egy kis salátával, dupla majonézzel, egy kis sajttal....

SHAUMBRA 3: Krumpli chips-szel.

LINDA: Álmodozatok csak! (nevet)

ADAMUS: Igen, chips-szel és egy szép szelet pirítóson.

LINDA: Van tonhalunk?

ADAMUS: Pirítóson. De csak enyhén legyen megpirítva! Igen.

SHAUMBRA 3: Pont tegnap ettem egyet.

ADAMUS: Ó!

SHAUMBRA 3: Még biztosan itt van az aurámban.

ADAMUS: Hadd...hadd szagoljam ki! (nevetés, ahogy Adamus elkezd körbeszaglászni) Ó! Hogy miért nem csinálnak az emberek tonhal parfümöt! (nagy nevetés)

De most komolyan, úgy ennék egy tonhalas szendvicset!

SHAUMBRA 3: Nagyon jó.

ADAMUS: Szerinted kapok egyet?

LINDA: Lazacosat. Lazacunk van.

ADAMUS: Tonhalasat kérek! Tonhalat! De nem, rendben van. Elég volt az elterelésből és térjünk rá a lényegre! Mivel küzdesz?

SHAUMBRA 3: A félelemmel.

ADAMUS: Mitől félsz?

SHAUMBRA 3: Ó!

ADAMUS: Ó! Ezt érezted? Érezted ezt? Képes vagy empátiát érezni iránta? Amikor azt mondta: „Ó!” - akkor többen is úgy éreztétek, hogy tudtok ezzel azonosulni. Azt mondtad, a félelemmel küzdesz. De mitől félsz?

SHAUMBRA 3: A jövő bizonytalanságától. A kétség. A kétség nagy részét képezi ennek.

ADAMUS: A jövő egy totális katasztrófa. (páran nevetnek, a kérdező hölgy sóhajt egyet) És a jövő egyben nagyon is ígéretes. A jövő lehet nagyon nyereséges. És lehet nagyon könnyű. Mindezen dolgok összessége. Érted? Nem létezik egyetlen válasz, viszont sok választás létezik.

A jövő mindezek a dolgok együttvéve. Vannak, akiknek egészen borzalmas lesz a jövőjük. Akiknek ez lesz életük legrosszabb éve.

SHAUMBRA 3: Ó!

ADAMUS: Nem rád értettem! Nem rólad beszélek, hanem másokról!

Szerinted én is kaphatok olyan pattogatott kukoricából készült láncot...valakitől...bárkitől? (a kérdező odaadja a saját nyakláncát Adamusnak) Köszönöm. Köszönöm. És azt gondolná az ember, hogy egy vállalkozó Shaumbra megtalálná a módját annak, hogy egy tartós pattogatott kukorica szemekből álló láncot készítsen és ne olyat, amit meg tudnak enni a madarak meg a mókusok. (valaki hozott több pattogatott kukoricából készült láncot a találkozóra, amit szétosztott)

EDITH: Meg akarod enni?

ADAMUS: Nem. Én tonhalas szendvicset akarok enni. (Adamus nevet) De nem most, hanem majd később. Később. Most folytassuk...egyre éhesebb leszek, ahogy beszélünk és még a pizza sem tudná most csillapítani az éhségemet.

SHAUMBRA 3: Igaz.

ADAMUS: Látod mit tettél velem?

SHAUMBRA 3: Hát, te tudod.

ADAMUS: Hoznál nekem egy tonhalas szendvicset a következő találkozónkra?

SHAUMBRA 3: Igen, hozok.

ADAMUS: Köszönöm.

SHAUMBRA 3: Megígérem.

ADAMUS: Oké. Jó. Jó.

Tehát akkor hol is tartottunk? Ó, a félelemnél. A jövő mindezen dolgok összessége. Szörnyen lehangoló és szomorú lesz. Ez lesz a létező legjobb év. A szabadság és a szuverenitás éve lesz és ez egy vacak, hitvány év lesz. Bűntények lesznek és ehhez hasonló dolgok. És ezek mind történnek, mind megtörténtek, mert ezek a potenciálok. És mindegyik ki lesz élve egy bizonyos határig. Mi ezen túl fogunk lépni és bemegyünk abba, amit *te* akarsz. Jó.

Tehát mitől félsz? Miért félsz egyáltalán bármitől is?

SHAUMBRA 3: (sóhajtva) Ez egy nagyon jó kérdés

ADAMUS: Jót tesz neked?

SHAUMBRA 3: Nem. Az egyetlen válasz, amit találok az, hogy akármennyire is félek, akkor is képes vagyok megtenni azt, amitől félek. Tudod, csak úgy megtenni.

ADAMUS: Ennek semmi értelme sincs.

SHAUMBRA 3: Nincs? (mind a ketten nevetnek)

ADAMUS: Nincs, de annál azért jobb, mintha elmenekülnél előle. De ezzel is még mindig harcolsz a félelemmel.

SHAUMBRA 3: Mert az nem kellemes. Még mindig nem kellemes.

ADAMUS: Még mindig nem kellemes. Ez azt jelenti, hogy még mindig harcolsz vele.

SHAUMBRA 3: Igen.

ADAMUS: Egy bizonyos módon még mindig arra készülsz, hogy leverjen.

SHAUMBRA 3: Biztosan.

ADAMUS: Ezen most túl fogunk lépni. Oké? Egyszerűen csak elsétálunk mellette.

SHAUMBRA 3: Nagyszerű!

ADAMUS: Most ezt mondod, de amikor....

SHAUMBRA 3: Nem!

ADAMUS: ...elmondom, hogy tudod ezt megtenni, de akkor majd azt mondod: „*Nem tudom Adamus, én nem is tudom.*”

SHAUMBRA 3: Nos, ez remélhetőleg nem lehet rosszabb, mint...

ADAMUS: Ó, dehogynem!

SHAUMBRA 3: Lehet rosszabb?

ADAMUS: Lehet rosszabb. (nevetés) Te jószágos ég, még csak bele sem mentél a még rosszabb meghatározásába!

SHAUMBRA 3: Oké.

ADAMUS: Mi még nem is.....ó, nem, nem, nem. Ez lehet sokkal rosszabb. Ez felhossa a félelmet?

SHAUMBRA 3: Fura módon nem.

ADAMUS: Ó, azt akarod, hogy rosszabb legyen!

SHAUMBRA 3: Nem. Csak tudni akarom, hogy mi ez. Csak, hogy tudod mi ez? Jöjünk rá, hogy mi ez!

ADAMUS: Tudod, most elárulom neked a titkot és majd kicsit később el is magyarázom. Azt mondja neked, hogy igyál egyet. (nevetés) Öntetek neki egy italt! Szüksége van rá.

SHAUMBRA 3: Igen.

ADAMUS: Meg fogunk teremteni egy teljesen másmilyen valóságot.

SHAUMBRA 3: Oké.

ADAMUS: Ennyi az egész, egészen egyszerű.

SHAUMBRA 3: Készen állok.

ADAMUS: Oké. Rendben. Most azt mondd ugyan, hogy készen állsz, de majd meglátjuk. Ne felejtse el a tonhalas szendvicset, dupla adag majonézzel! És szeretem, ha a kenyér még egy kicsit meleg. Arra neked kell rájössz, hogy ezt hogy fogod megtenni, de...

LINDA: Konzerv tonhalból vagy friss tonhalból óhajtod?

ADAMUS: Azt kérdezi, hogy frissből vagy konzervből? Kristályból vagy papírból? (Linda vihog) És egy kis zellert is kérek!

Következő! Még kettőt kérek! Mivel harcolsz az életedben? Á!

MICHELLE: Ó, én.....(nevet)

LINDA: (gesztikulál neki, hogy tartsa közelebb a szájához a mikrofont)

ADAMUS: Most éppen Lindával harcolsz. (Adamus nevet)

MICHELLE: Vannak olyan részeim, amik frusztrálnak és vannak bizonyos emberek, akik idegesítenek.

ADAMUS: Én?

MICHELLE: Nem, itt nincs olyan ember.

ADAMUS: Nos, egy kicsit mégis!!! Csak egy kicsikét! (nevetés) Tehát bizonyos emberek idegesítenek.

MICHELLE: Nem.

ADAMUS: Igen. Rosszul érzed magad amiatt, hogy idegesítenek azok az emberek?

MICHELLE: Igen.

ADAMUS: Miért? Én kedvelem, amikor felidegesítenek az emberek!

MICHELLE: Mert valaki tényleg nagyon felbosszantott Karácsonykor és ez nem én voltam. Vagyis én voltam, mert.....

ADAMUS: Te voltál! (Adamus nevet)

MICHELLE: Igen.

ADAMUS: De tényleg. Akkor mondjuk holnap miért nem járatod meg velük a poklot?

MICHELLE: Mert már nincs itt ebben az államban, hála istennek. (nevetés)

ADAMUS: Melyik államban és pontosan melyik városban is tartózkodik?

MICHELLE: Ez túl sok információ lenne.

ADAMUS: Vannak telefonok. Ott az internet. Messziről is megkésérítheted a napját.

MICHELLE: Inkább nem beszélnék ezzel a személlyel.

ADAMUS: Á! Én inkább meg beszélnék.

MICHELLE: Csak egy nagyon furcsa....

ADAMUS: Én pedig inkább mégis csak belemennék! Amikor van egy ellenségem, akkor, nos rögtön a nyaki erére hajtánék! Bizony!

MICHELLE: De ő erről nem is tud. Fogalma sincs róla.

ADAMUS: Nos, tudom én, de jelezned kellene ezt felé, mert különben tudod mi lesz? Máskülönben magadba fojtod!

MICHELLE: Többé már nem!

ADAMUS: Óóóóó! Na én ezt nem hiszem el! Nem! Hiszen ez volt az első dolog, amit megemlítetél, amikor feltettem a kérdést, hogy mivel harcolsz?

MICHELLE: Idegességgel.

ADAMUS: Igen.

MICHELLE: Igen.

ADAMUS: Oké? És mi van még? Van itt még valami, amire vadászgatok itt.

MICHELLE: Hm. (nevetés) Az első...

ADAMUS: Egyébként a Mester megérti az elterelés művészetét. Linda, felírnád ezt arra a varázs kutyüdre? (az iPad-re) Erre nagyon fontos emlékezni. Ez ad egy kis humort magadnak, másnak talán nem. De amikor tanítasz, vagy teszed, amit éppen teszel, Mesterként megérted az elterelés művészetét. És ez nagyszerű, mert amikor valaki megtámad téged, vagy valami kihívást jelentő dolgot tesz, akkor egyszerűen csak tereld el! Hozd el onnan, ide!

Amikor bekerülsz a saját fejedbe, ahogy ez megesik - elkezdesz gondolkozni, meg aggódni és éjjelente ébren fekszel az ágyadban - akkor gyerünk, csak tereld el magad! Most ezt teljesen komolyan mondom. Csak tereld el magad! Játssz egy játékot! Csinálj valami bizarr dolgot! Gurulj le az ágyadról a padlóra! (nevetés) Akkor legalább sokkot kapsz majd és így kiszállsz abból az értelmetlen elmés szarságból, amiben benne voltál. Csak vedd le a takarót és gurulj le az ágyról a padlóra! És utána meg neved, mint ahogy most is és mondd azt: „*Annyira beleszagadtam a saját szemetembe!*” Egy Mester megérti az elterelés művészetét. Szerintem írunk majd egy Shaumbra könyvet, miután a többi könyvemet végre kiadják. A címe. Az elterelés művészete.

Ó, eltereltelek?

MICHELLE: Igen, te magad vagy az elterelés nagy művésze.

ADAMUS: Igen. Szándékosan. A szándékos elterelés művésze.

MICHELLE: Szándékos elterelés.

ADAMUS: És még mivel küzdesz kedvesem?

MICHELLE: Saját magammal.

ADAMUS: Tudom, tudom. Ezt kérdeztem. Mivel küzdesz magaddal, magadon belül?

MICHELLE: Azokkal a dolgokkal, amiket nem szeretek magamban.

ADAMUS: Nem kell egyiket sem megemlítened, csak ha akarod.

MICHELLE: Nem akarom.

ADAMUS: Oké, akkor majd én elmondom. (nevetés) Látod, már fel is jött a félelem! (még nagyobb nevetés) Ez nem rám tartozik.

MICHELLE: Így van.

ADAMUS: De nagyon sok a harc benned.

MICHELLE: Igen.

ADAMUS: Lehetek személyes? Oké, az leszek. (még nagyobb nevetés) Nem számít, hogy mi a harc témája, de te megpróbálsz úgy tenni, mintha nem lenne benned semmiféle harc és ez, ami üldöz téged. A

harc áll nyerésre, mert úgy teszel, mintha nem lenne harc, pedig van kedvesem és ennek a végén meg fogom neked mutatni...már valahol majdnem az új évben járunk. A találkozónk végére meg fogom neked mutatni, hogy ezek a harcok hogy okoznak neked fizikai betegségeket, alvási problémákat, beszéd, kommunikációs problémákat. Elképesztően csípős és metszően éles a humorod és a bölcsességed, amit nem használsz. Nem használsz. Visszafogod magad, amikor megpróbálsz megfogalmazni valamit, pedig a lehető legbámulatosabb természetes tehetséggel bírsz a kommunikáció és beszéd kapcsán.

MICHELLE: Valóban?

ADAMUS: Briliáns vagy a megbeszélésben. Nem a fecsegésre gondolok, hanem a társalgás briliáns képességére. Szóval remélhetőleg - na, nem remélhetőleg, ezt valósággá tesszük - és a mai megbeszélésük végére te is meg fogod látni, hogy milyen sok energiát kötöttél meg arra, hogy olyan dolgokkal harcolj, amikről azt hiszed, hogy az nincs ott benned.

MICHELLE: Jól hangzik.

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm.

MICHELLE: Köszönöm.

ADAMUS: Ó, ne! Mert ez százalmas lesz. Legalább három napig borzalmas lesz...

MICHELLE: (nevetve) Köszönöm.

ADAMUS: ...és utána túl leszel rajta.

Oké, még egy valakit kérnék és aztán rátérek a lényegre. Biztosan gondolkoztok ezen: „*Mi a lényege ennek a Shoudnak, az elterelésen kívül?*” Igen. Masszív elterelés.

GLORIA: Én?

LINDA: Ühüm. Te.

GLORIA: Nekem.....nincs kérdésem.

LINDA: Ó, ez nem működik. Nem, nem, nem. Nem kapcsolhatod ki a mikrofont!

ADAMUS: Ühüm.

LINDA: Ezt Adamus mondta nekünk. Nem szabad kikapcsolni a mikrofont!

ADAMUS: Igazából kikapcsolhatod a mikrofont, de utána egész éjjel a WC-ket kell majd takarítanod. (nevetés) Ami egyébként nem jelentene problémát, csak hogy ma mindannyian az újévet ünneplitek, sokat fogtok inni és így a WC-k elég koszosak lehetnek, ha érted mire gondolok.

Igen, egy újabb elterelés. Látod, nem csak az van, hogy csak úgy kiböksz valamit. Hanem megteremtéd az egész illúziót, az egész képet, hogy mindenki elképzelhesse azokat az undorító wc-ket és óóóóóó!!!!

GLORIA: Nem.

ADAMUS: De igen. Igen. Te mivel harcolsz magadban?

GLORIA: Örülök, hogy itt vagyok. Nem harcolok semmivel.

ADAMUS: Ahogy én sem.

GLORIA: Igen.

ADAMUS: Igen.

GLORIA: Nem tudom.

ADAMUS : Semmivel? (a kérdező nemet int a fejével) Család?

GLORIA: Tessék?

ADAMUS: Család? Családi harcok?

GLORIA: Talán. Talán.

ADAMUS: Á! Akkor elkezdjük ezt feltárni! Na persze, ez könnyű volt. Erre bármelyikőtök könnyen rájöhetett volna. Családi harcok. Oké.

GLORIA: Nem túl sok. Mert már egyre öregebbek.

ADAMUS: Na igen, ahogy megöregszenek és meghalnak, a harcok már nem annyira mókásak.

GLORIA: Pontosan.

ADAMUS: Igen, igen.

GLORIA: Halottak. (nevet)

ADAMUS: Halottak, igen.

GLORIA: Nem tudom.

ADAMUS: És mi van még?

GLORIA: Mi van még? Hát én egy elég elégedett, békés személy vagyok. Nem tudom.

ADAMUS: Igen, igen. Oké. Te soha nem leszel dühös magadra vagy bármire?

GLORIA: De régebben voltam, de már nem.

ADAMUS: Igen.

GLORIA: Igen.

ADAMUS: Oké. És mi volt az, ami miatt dühös voltál magadra?

GLORIA: A családom. (Adamus és a közönség nevet)

ADAMUS: Oké. Jó.

GLORIA: De semmi....

ADAMUS: Oké.

GLORIA: Szomorú voltam, mert meghalt a háziállatom, de máskülönben...

ADAMUS: Ez szomorú. Ez nem düh. És a kettő nem ugyanaz.

GLORIA: Igen.

ADAMUS: És a háziállatod itt van körülötted most is.

GLORIA: Tudom.

ADAMUS: Mindig.

GLORIA: Köszönöm.

ADAMUS: Ő lesz az első, aki üdvözlő majd, amikor átkelsz a túloldalra.

GLORIA: Oké.

ADAMUS: Igen, ezt nagyon szeretem a háziállatokban. Hogy csak várnak.

GLORIA: Igen.

ADAMUS: Egyre csak várnak. „*Mikor fog már meghalni a Mester; hogy... (nevetés) Á, talán ma. (kisebb nevetések) Ó, talán holnap. Mindegy, akkor is megvárom.*” És ne felejtse el etetni! Etesd meg! Energetikailag etesd meg, küldj neki egy kis ételt, mert csak rád vár.

GLORIA: Oké.

ADAMUS: Igen. Oké. Köszönöm.

GLORIA: Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

Oké, akkor vegyünk egy mély lélegzetet!

Ne harcolj tovább magaddal!

Most, hogy belépünk a következő évbe, mondok valamit, ami először nagyszerűen hangzik majd, de utána bizarrul fog hangzani. Kérlek érezd ezt át az összes különféle szinten, amin átadásra kerül.

És most elmondom ezt nektek és mindannyian bólogatni fogtok, hogy: „*Igen, igen, rendben. Megcsináljuk!*” És utána nem fogjátok megtenni. És utána harcolni fogtok ezzel. Azt fogod hinni, hogy nem hozzád beszéltem, pedig nagyon is hozzád beszélek. Azt fogod hinni, hogy csak néhányatokhoz szóltam, egy-két dolgotokról, de én itt most mindenről beszélek. És azt fogjátok gondolni, hogy talán azt sem tudom, hogy mit beszélek, de nagyon is tudom. (Adamus nevet)

És ahogy belépünk az újévbe, onnantól kezdve ne harcolj többet magaddal! És ebbe minden olyan dolog belefoglaltatik, amivel megnehezíted a dolgokat a magad számára. És ebbe beletartoznak azok a harcok is, amiket a különféle étrendekkel, kúrákkal és a testsúlyoddal vívsz, továbbá a fizikai külsőddel, megjelenéseddel.

Most azt gondold, hogy neked ezekkel harcolnod kell, mert egy étel-alkoholista vagy. És akkor rengeteg csokoládét fogsz enni és mohón zabálsz majd a tortákat és a chipseket. Ne küzdj ezekkel! Többé ne szabályozd az étrendedet a fizikumod, a tested érdekében. Sokan egészen bizarr dolgokat esztek, amit megerősítetek magatoknak azzal, hogy azt mondjátok, hogy: „*Nem, az orvos azt mondta, hogy alacsony a...*” - az isten tudja mid, vagy éppen túl magas. Harcolsz vele. Magaddal harcolsz.

Engedd le a pajszodat! „*Ó, nem!*” - mondd - „*Muszáj fenn tartanom azokat a pajszokat. Harcolnom kell valamivel, mert egyébként egy alapjában véve gyenge ember vagyok. Bűnös vagyok. Ezt mondták nekem. Ezért harcolnom, küzdenem kell. A dolgok ellen kell mennem! Mert eleve romlott vagyok és egyébként halálra zabálnám magam tonhalas szendvicsekkel, ha nem kontrollálnám magam.*” Nem. „*A harcnak vége. A harc bevégeztetett! Elengedem.*”

Ó! Tudom! Ez jól hangzik, majd utána meg bizarrul hangzik. Először édes lesz, utána pedig keserű.

Dohányzás. A karod. És az összes többi dolog. Mint például az, hogy: „*Dohányzom és ez rossz dolog.*” Nem, igazából nem rossz dolog. Lényegében ez nem számít. Ó, sajnálom drága Linda és mások is, akik ettől sértve érzik magukat! De ez tényleg nem számít. Egy igazi Mesternek ez nem számít.

Sokan dohányoztok. És harcoltok vele. „*Rossz dolgot teszek. Egy nap majd le fogok szokni.*” Nem! Valószínűleg nem fogsz leszokni. Előbb halsz meg. (nevetés)

Ez nem olyan rossz. Nem olyan rossz. De azt mondjátok: „*Valami baj van velem*” - és ki kell menetek, ha rá akartok gyújtani, a többi fura ember közé és van ebben valami, amit szeretsz, hogy te is egy vagy azok közül, akik kimehetnek. És néhányan, akik nem dohányoztok, szintén csatlakozni akartok a kint lévő emberekhez, mert ők egy kicsivel fesztelenebbek.

LINDA: Óóóó!!!

ADAMUS: És ezt Cauldre mondta, nem én.

Tehát nekiállsz harcolni magaddal és azt mondd: „*Muszáj kontrollálnom magam és le kell szoknom, mert ez rossz.*” Hagyd abba! A Mester nem harcol magával.

Egy páran szerettek edzeni, tornázni. Azért teszitek ezt, mert azt hiszitek, hogy ezt kell tennetek. Harcoltok valamivel - a korotokkal, a súlyotokkal, a csontok és az izmok kopásával. Hagyjátok ezt abba! Nem azt mondom, hogy ne végezz gyakorlatokat, csak azt, hogy fejezd be a harcot! Mert ezzel

csak energiát adsz neki. Ez egy részed a múltból, egy félelem attól, hogy nem vagy teljes önmagadban, de ezzel csak ezt a kísértetet, ezt a szörnyeteget táplálsz.

Sokan azt gondolják, hogy korlátozni kell a gondolataitokat és hogy nem fejezheted ki igazán az érzelmeidet, mert azzal csak mindenkit magadra fogsz haragítani. Ezért megteremtetted ezt a fajta tagadást, hogy: „*Nekem jó embernek kell lennem.*” Nem, nem kell annak lenned. Nem kell annak lenned. Fogd fel, hogy a „Jó, kedves személy” egy hipnotikus réteg, amit elhittetek. „*Kedvesnek kell lennem. Kedvesnek kell lennem másokhoz.*”

A vicces pedig az, hogy energetikailag nem vagy kedves hozzájuk, mert ki nem állod őket. De mégis megpróbálsz kedvesnek mutatni magad és jön a „Namaste”. (amit ronda arccal mond, majd fuldokló hangot ad, a közönség pedig nevet) És energetikailag szart küldesz rájuk. - Ki nem állhatom azt a baromi tisztességes...Namaste. (gúnyosan) Tehát megpróbálsz eljátszani valamit. Megy a harc. Pedig engedd ki! Engedd ki azt a dühöt!

Most ez nagyon furán hangzik. „*Nem, nekem kedvesnek, jónak kell lennem. Én spirituális vagyok.*” Nem, már nem vagy spirituális és soha életedben nem voltál kedves.

LINDA: Óóó!!! (páran nevetnek)

ADAMUS: Nem - mert a kedvesség az hipnózis. Nem vagytok kedves, aranyos emberek. Nem vagy az. És nem is akarom, hogy az legyél!

EDITH: Köszönöm.

ADAMUS: Mert ez egy hipnotikus réteg, amit mások helyeztek rátok. A kedves, aranyos lényegében cukros-segget jelent. Ez...

LINDA: Micsodát?!

ADAMUS: Cukros-segget.

LINDA: Ez meg mit jelent? Nem tudom hogy tudják ezt lefordítani.

ADAMUS: Ez Cauldre kifejezése volt. Én nem használom ezt. (nevetések) Mesterséges. A kedves, aranyos az mesterséges, nem valódi. Nincs olyan, hogy kedves, aranyos. Van őszinteség. Van együttérzés. De a kedves és az aranyos csak egy óriási marketing. Oké? Szóval nincs olyan, hogy kedves meg aranyos.

Harcolsz az életedben lévő dolgokkal. Harcolsz azzal, hogy vajon elég okos vagy-e? Ezért megpróbálsz okosabb lenni és harcolsz a hülyeségeddel, a butaságoddal. Harcolsz vele.

Pedig valójában mi mindannyian hülyék vagyunk egy bizonyos értelemben. És a hülye az jó. Az ártatlan az jó. Mert nem gondolkozol annyit és akkor előjöhetnek belőled a valódi válaszok, amire máris rátérek.

Hülye - én igazából kedvelem a hülye embereket.

EDITH: Mint például a Forrest Gump-ot.

ADAMUS: Pardon?

EDITH: Forrest Gump.

ADAMUS: Igen, Forrest Gump. Köszönöm. Az ártatlan lenne erre a másik megfogalmazás.

Arra szeretnék kérni, hogy fejezd be a magaddal folytatott harcot, amit máris elkezdhetsz, ahogy éjfél üt az óra, akármikor is történik ez meg. De fejezd be azt a harcot, hogy nem vagy elég jó és hogy valami rosszat vagy rosszul tettél és hogy dolgoznod kell magadon és hogy kell, hogy legyen egy terved. Nem akarom egyikőtöknél sem látni, hogy újévi...hogy is hívjátok ezt?

LINDA: Fogadalom. Elhatározás.

ADAMUS: Hogy ilyen fogadalmakat tegyetek, mert ezek soha nem működnek. Nem oldanak meg semmit és akkor meg azt hiszed, még szerencsétlenebb vagy, mint mielőtt megfogadtál volna bármit is.

És a csata egyre csak folytatódik.

És amit most nektek mondok, az nem vonatkozik mindenkire. Darabokra esnének, ha megfogadnák ezt a tanácsot. De ti Shaumbra értitek ezt. Ne legyen több harc!

Erre azt mondjátok: „*Ó, ez tényleg nagyon jó, mert már annyira nagyon belefáradtam ebbe a harcba.*” De a tény az, hogy nem fáradtál még bele *eléggé* a harcba. Ezért hajlamosak vagytok arra, hogy elrejtsetek egy-két harcot a zsebetek mélyére, vagy a szekrénybe, vagy akárhová is dugjátok el előlem a dolgokat, ami úgysem működik. Olyan ez, hogy: „*Nos, még mindig dolgoznom kell a...*” és töltsétek ki az üres részeket. Vagy: „*Mert Adamus nem érti meg az én...*” - tudod, a te hihetetlen gyengeségedet, a te hihetetlen függőségedet, a te hihetetlen perverzióidat és a hihetetlen bármidet. De igen, megértem az összeset. De én azt is értem, hogy ha harcolsz velük, azzal megéled őket.

Ha harcolsz velük, akkor megéled őket.

Amikor harcolsz ezekkel a dolgokkal, amikor csatázol saját magad ellen, amikor célokat tűzöl ki... A célok egy Mester számára olyanok, mint a Kryptonit a Szuperman számára. „*Óóó, Óóó! A célok! Ó! Ó! Csak.....*” De mire valók a célok? A célok azt feltételezik, hogy valami baj van veled és valamin javítanod kell magadon. Nincs szükséged célokra. Arra van szükséged, hogy élj! Ennyi az egész! Csak élned kell harc nélkül, küzdelem nélkül!

Az élet nem egy küzdelem. Tényleg nem az. Ha fogod az élet esszenciáját, ez nem egy küzdelem. Soha nem is volt az. De sok-sok dolog van, ami ezt egy küzdelemmé tette és ti ezt elhittétek. Magukhoz csábítottak ezek a dolgok és ti ezt kedveltétek. Még annak ellenére is, hogy azt mondjátok, hogy ti ezt nem szeretitek, igenis *szeretitek*, mert máskülönben nem csinálnátok.

Ne legyen több harc! Ne harcolj az egészségeddel! Ha van valami egészségügyi problémád, ne harcolj vele! Ez először jól hangzik, de aztán hirtelen rákezd: „*Na ne! Akkor ez azt jelenti, hogy én ezt megengedem. Magamhoz ölelem. És akkor majd átveszi felettem a hatalmat.*” Nagyon meg leszel lepve azon, hogy maga a harc tette azt valóságossá. Hogy a fókusz... és azt sem mondom most, hogy kerül el, vagy tegyél úgy, mintha az nem lenne ott. Én azt mondom, hogy lényegében engedd azt meg.

Ellenétes az intuícióddal az, hogy megengedd a függőségeidet, hogy megengedd a betegségeidet, hogy megengedd a gyengeségeidet, hogy megengedd azokat a dolgokat, amiket nem szeretsz magadban. Ez nagyon ellentétes az ösztöneiddel. Annyira megszoktad már, hogy lekorlátozod magad. Tegyük fel például, hogy szereted a tésztát. „*Nem ehettek tésztát, mert kövér leszek tőle.*” Oké, hát akkor így is lesz. Akkor folytatódik ez a harc, ami kiveszi belőled az élet örömét. Ó! Ne küzdj tovább magaddal!

Más emberekkel harcolj! Mert ez egy móka! De ez tényleg egy móka, mert fel fogod ismerni, hogy amikor megengeded magadnak, hogy nyíltan harcolj valakivel, mondjuk egy rokonoddal - a testvéreddel vagy valaki mással - mert eddig évek teltek el úgy, hogy eltűrted ezt az egészséget és most megengeded magadnak, hogy többé nem fogod vissza magad - akkor az először furcsa érzés. Azt mondod: „*Ó, meg tudnám ölni!*” Na és akkor mi van? (nevetések) Tudod mi van? Úgyis vissza fognak térni. És amikor végre megadod magadnak azt a szabadságot, azt az engedélyt, akkor ez az összes torz és perverz gondolat tovaszáll. Nem fogod megtenni, de azzal, hogy megengeded magadnak annak gondolatát, hogy azt mondd: „*Most megyek és tépek nekik egy újat...*”

LINDA: Új mit?

ADAMUS: Egy új életet. Tépek nekik egy új életet. (nevetés) Miért szerinted mit értettem ez alatt? Tépek neki egy új életet - ha megadod magadnak ezt az engedélyt, anélkül, hogy hülyitened magad és azt mondanád: „*Nos, engedélyt adok magamnak, de aztán meg nem tehetem meg.*” Nem! Igazán! Add meg magadnak ezt az engedélyt. És ezzel hirtelen egy másik tudatosságba helyezed magad. Hirtelen a dolgok sokkal tisztábbá válnak és egyszeriben csak rádöbbsz arra, hogy akár láthatatlanná is teheted őket, ha ezt akarod. De nem akarod ezt.

Mert váratlanul felismered, hogy „*én adtam át neki a hatalmamot magam felett. Én hagytam, hogy lelopja az energiámat. És ez igazából nem az ő hibája volt, hanem az enyém. Én adtam át neki az összes*

hatalmamat. És már tudom, hogy nem fogom visszafogni magam. Nem kell többet ezt a játszmát játszanom.”

Erre a dologra időnként újra és újra vissza fogunk térni és ezzel kapcsolatosan meg foglak látogatni benneteket az idén, de a harcnak vége van. Legyen szó bármiről - az egészségről, a kapcsolatokról, az önutálatról, az önmagadba vetett kétségről, az ételről vagy bármilyen függőségről. Nincsenek függőségek. Ez az egész mentális. Bármiről is legyen szó, amivel küzdesz magaddal, beleértve azt is, hogy: „*Miért nem vittem többre az életemben?*” Mert hányni fogok, ha bármelyikötöknél egyszer is azt látom, hogy ezen gondolkodtok, mert ilyenkor egy nagyon kicsike mikroszkópon keresztül látod magad. Magadra nézel és azt mondod: „*Nos hát más emberek sokkal több mindent elértek.*” Más emberek nem azért jöttek ide erre a bolygóra, hogy ebben a legszebb és egyben kihívásokkal teli időszakban testet öltött Mesterek legyenek. Létezik ennél nagyszerűbb dolog? Még egy diploma vajon jobb lenne ennél? Vagy egy kicsivel több pénz? Vagy egy nagyobb ház? Nem hinném. Tehát amikor ebbe a harcba mész bele, hogy mit értél el, akkor engedd el! Elég volt a harcból!

Egy különleges szoba

Ennek a fele jól hangzik és tetszik neked. „*Ó, jó! Elég volt a harcból!*” A másik fele pedig nagyon nehéz lesz, mert arra lettél beprogramozva, hogy csatázz, hogy küzdj! Arra lettél beprogramozva, hogy fogd vissza magad. Arra lettél beprogramozva, hogy az életed tele legyen ezekkel a kétség démonokkal, amik azt mondják: „*Legyen elég! Ne tedd azt! Rossz ember vagy. Legyél kedves!*” Ezért ez nagyon, de nagyon kellemetlen lesz. És ez az, amikor ki fogok nyitítani egy nagyon különleges szobát, egy nagy szobát, egy díszes szobát, ami tele lesz tonhalas szendvicsekkel és csokis sütittekkel a Bíbor Kör weboldalon. És ez...

SART: Ki lesznek párnázva a falak?

ADAMUS: Kipárnázott falak. (kisebb nevetések) Nem. Szerintem a falak csokis pudingból lesznek az egyik oldalon, a másikon pedig... kipárnázott falak? Mit... és jégkrémek lesznek a másik falon... (valaki azt mondja: és ne feledkezz meg az jalapenos erős paprikáról sem!) Az egyik falon jalapenosok lesznek! Ezt imádom! (nevetés) Igen! Igen! Igen! Jó. Lesz jalapeno fal! Sok-sok fal lesz ebben a szobában. (még több nevetés)

Most arra kérem a drága Michelle-t, hogy nyissa meg ezt a kis helyet a weboldalon, ahova elmehettek és ahol valószínűleg egy szép kép vagy egy fekete képernyő fogad majd, vagy valami más. De ez lesz az a hely, ahova eljöhettek, amikor egy kissé elborít titeket a harc feladása és összezavarodtok. Összezavarodtok azzal a harccal, amit magatokkal vívtok - hogy mit tegyetek, hogyan engedjétek el, mik lesznek a következmények - csak gyertek el ide. Én itt leszek - hogy is szoktátok ezt mondani, huszonnégy...

LINDA: Huszonnégy órában.

ADAMUS: Mindig itt leszek. Tudni fogod majd, hogy itt vagyok, mert a tonhalas szendvics szagát fogod érezni. (kisebb nevetések)

LINDA: Óóóó!!!!

ADAMUS: Imádom a tonhalas szendvicset! Képes lennék visszatérni egy újabb inkarnációra csak a tonhalas szendvics kedvéért, persze chips-szel. Chips-szel. Igen. A következő hónapban.

Tehát ez ott lesz a weboldalon, ez a kis szoba, amire rá tudsz majd kattintani. És majd megkapjátok az ezzel kapcsolatos információkat. Gyertek el ide, amikor összezavarodtok a harccal kapcsolatosan, vagy amikor azt gondold, hogy még mindig harcolnod kell és akkor majd beszélünk. Beszélünk. Te és én majd harcolni fogunk. Láthatod, hogy már most is van egy kötés a kezemen, mert felkészültem.

Tehát újra mondom és a jövő hónapban is vissza fogunk erre térni, hogy ne harcolj tovább magaddal. És ezt majd megpróbálsz alkalmazni a külvilágra és azt mondod majd: „*Ó, nem lenne szabad küzdenem.*” Á! Harcolj a külvilággal, csak magaddal ne harcolj! Fejezd be az összes korlátozást és vitádat és a

visszafogottságodat és a magadra vonatkozó előírásaidat és az összes fura dolgot, ami művelsz. Szabadítsd fel magad! (Edith jelentkezik)

Most az akarod megkérdezni tőlem, hogy van-e valami kivétel ez alól?

EDITH: Nem.

ADAMUS: Kérlek add oda neki a mikrofont!

LINDA: Örömmel.

ADAMUS: Igen.

EDITH: De miért nem tudjuk elengedni ezt az egészet?

ADAMUS: Ne engem kérdezz! (Adamus nevet) Azért, mert - és most egyenes választ adok - mert ember vagy. Mert rengeteg olyan programozottság és félelem és sok más dolog is van, ami mind nem igaz, de te igaznak hiszed őket.

Ez történik, amikor hallasz dolgokat. Hallottad ezt Tóbiástól is. Úgy tudom Cauldre mostanában írt egy cikket a Csendes Imáról.

EDITH: Nagyon szépet.

ADAMUS: Tehát már régen is hallottad ezt, de még mindig nem jutott el a tudatodig. Olvastad és azt mondtad: „*Milyen jól hangzik!*” - de mégsem testesítetted meg magadban.

Nem engeditek el a dolgokat. Azért nem, mert emberek vagytok és azt hiszitek, hogy nem tehetitek ezt meg. Azt hiszitek, hogy ez nem áll hatalmatokban. Nem hiszitek el, hogy ez lehetséges és ennek alapjául a múltbéli dolgaitok szolgálnak, amikor megpróbáltál valamit és az nem jött össze. Még ha száz esetből is csak egyszer nem működött, mégis arra az egyre helyezed a tudatodat. Arra az egy alkalomra, amikor nem működött.

Tehát ez a kondicionáltság miatt van így kedvesem. Ez a hipnózis. A programozottság. Ez egy hiedelem és azért is van ez így, mert gyávák vagytok.

EDITH: Bagoly mondja verébnek. (Adamus nevet)

ADAMUS: Ezt mindannyiótoknak mondom. Van ebben gyávaság.

EDITH: Mindannyian képesek vagyunk rá. Mindannyian ezt tesszük folyamatosan.

ADAMUS: A gyávaságot?

EDITH: Nem. Az elengedést, az elengedést, az elengedést, az elengedést és a megengedést.

ADAMUS: (sóhajtva) De még mindig vannak ott dolgok, nem igaz?

Részben a gyávaság az oka és ezalatt azt értem, hogy csak ilyen bébi lépéseket tesznek a megvilágosodásotok felé és ezek a bébi lépések soha nem fognak oda eljuttatni. Ehhez egy valódi elengedés kell, egy igazi ugrás. Azt hiszitek, hogy még ezt meg ezt meg ezt még meg kell tanulnotok. És hogy tovább kell menetelnünk ezekkel a Shoudokkal. Nem. Nem.

Én ezt gyávaságnak hívom, amikor tényleg... azt akarod - nem csak te, hanem mindenki más is, aki itt van - arra vártok, hogy valaki más tegye meg. Szerintem elő kellene állnunk ilyen gyáva feliratú pólókkal, mert semmi értelme ennek a visszafogottságnak. Ezért is bosszantalak mindannyiótokat. Ezért terellek el benneteket. Azért is megyünk keresztül azokon a dolgokon, amiket teszünk, hogy mikor fogtok már készen állni?

És ez egy tökéletes felvezetője a záró kijelentésemnek és egy kis merabh-nak.

EDITH: Ó, szerintem mi készen állunk és tesszük...

ADAMUS: Igen, máris itt van a parti ideje.

Tehát drága Shaumbra, beszélünk arról, hogy adjátok fel a harcot és ti ezen gondolkozni fogtok, bele

fogtok ebbe érezni és eltöprengtek majd azon, hogy: „*Mit is értett ezalatt?*” Majd rengeteget fogtok erről csevegni a szociális médiákon keresztül, hogy mit is akartam ezzel mondani. És lesznek, akik majd nekiállnak spekulálni és idézni fognak tőlem olyan dolgokat, amiket nem is mondtam. Mert ez kizárólag csak rólad szól. Ez arról szól, hogyan kontrollálsz magad, hogyan korlátozod le magad, hogyan szabályozod és hogyan fogod vissza magad, mert van egy mögöttes érzésed, hogy valami rosszat tettél, rosszul tettél, vagy hogy gyenge vagy, vagy, hogy javítanod kell magadon. Van egy mögöttes feltételezésed, hogy valami nem stimmel.

Egy bizonyos mértékig ez részben igaz. De ez csak egyetlen egy réteg. Ez csak egyetlen valóság. De ott van az a másik valóság, ahová áthelyezheted a tudatodat és ez az egész már ott van. Már tudod.

Már tudod.

És amikor ellátogatsz majd erre az új helyre a weboldalon, ebbe a szépséges szobába - adunk majd neki egy szép nevet. Amikor ellátogatsz ebbe a szobába, a felismerésért jössz el, tudva azt, hogy már tudod. Amikor kérdéseid vannak, amikor félelmeid vannak, amikor azon töprengsz, hogy mi fog történni, akkor gyere el ide és érezz bele abba, amit már tudsz.

És ezt úgy teszed meg, hogy nagyon elcsendesedsz és talán még valami szép kis zene is fog szólni, talán egy kis Yoham zene fog szólni abban a szobában. Gyertek el ide és csak vegyetek egy mély lélegzetet és lazuljatok el.

(megszólal a zene)

És akkor felismered, hogy már tudod a választ minden kérdésedre. Nem én fogom neked megadni a választ, de ott leszek és bátorítalak majd, hogy ismerd fel a választ, ami már ott van benned.

Eljöttök majd ebbe a szobába, amit létre fogunk hozni és egyébként a jelszó a Létezem. A Vagyok, Aki Vagyok. A Tudom, hogy Tudom lesz. Ez a jelszó. Ez fog oda beengedni. A szó szoros értelmében, azt akarom majd, hogy begépeljétek ezt. Létezem.

Pont. Vagyok, aki Vagyok. Pont. Tudom, hogy tudom. Pont. És kellene majd a nagy és kisbetűk is. Ha mindent nagy betűvel írsz, az nem lesz jó. (nevetés)

Létezem. Akkor ezt most próbáljuk is el! Létezem.

KÖZÖNSÉG: Létezem.

ADAMUS: Nem így, csendben, magatokban. (Adamus nevet) Mégis szerintetek ez mi? Egy vasárnapi iskola?! Ismételjétek utánam: Jézus a bűneimért halt meg. (nevetések)

LINDA: Ó!

ADAMUS: (nevetve) Értitek már, hogy működik az agy mosás? Igen. Ismételd meg, amit a tanítód mond. Jézus a bűneimért halt meg. Nos, ekkor tényleg nagyon rosszul érezheted magad saját magad miatt. Nagyon rosszul. És akkor az egész életedet úgy fogod leélni: A bűneimért halt meg. Jézust nem érdeklik a bűneid.

Vegyünk egy mély lélegzetet! Ne ismételjétek utánam! (Adamus nevet) Érezzétek ezt magatokban! A többi Felemelkedett Mester mind nevet.

Létezem.

Ó, ez a Mesterlét realizációja. Létezem.

Vagyok, Aki Vagyok.

Mit jelent ez? Jól hangzik, amikor az emberek ezt mondják. „*Vagyok, Aki Vagyok. Namaste. Vagyok, Aki Vagyok. Mindaz, amit valaha tettem, mindaz, amit valaha is tenni fogok, minden potenciál, amit valaha is megteremttem a Tűzfüggönyben, Vagyok, Aki Vagyok.*”

Nem csak az vagyok, amire emlékszem, amit gondolok magamról. Hanem mindaz Vagyok, Aki Vagyok, az összes réteg és szint, a megélt és a nem megélt dolgok, a felismert és a fel nem ismert dolgok.

Mindezek Vagyok.

Bármilyen vagyok, amit választok. Ezt jelenti valójában. Vagyok Aki Vagyok. Bármilyen vagyok, amit választok.

És ezt követi, a Tudom, hogy Tudom.

Tudjátok sokszor mondtam és sokszor leszidtam azt a személyt, aki felállt és azt mondta nekem, hogy „nem tudom.” Mert igenis tudod. Csak nem tudod, hogy tudod. De igenis tudsz minden választ. Ismered a múlt minden egyes fordulóját és kanyarulatát, ahogy a jövőét is. Ismered a jövőt. És ez benne a bámulatos. Mert ez valahogy kiszedi a befolyást a jövőből. Szinte tagadja magát a „jövő” szót. És elkezdted felismerni, hogy ez az egész éppen most van.

Tehát egy kopogás hallatszik az új szobánk ajtaján a weboldalon.

Mi a jelszó?

Létezem. Vagyok, Aki Vagyok. Tudom, hogy Tudom.

Oké, beléphetsz.

És aztán pedig csak leülsz. Ott ülsz csendesen. Beleérsz a Létezem-be. Beleérsz az Én Vagyok-ba. Abba, hogy bármilyen vagyok, amit csak választok. És akkor tényleg, igazán megengeded azt, hogy Tudom, hogy Tudom. Ne gyere úgy ide, hogy leülsz, majd azt mondd, hogy: „Hát, nem tudom.” Ne engem kérdezz! Ne Adamust kérdezd! Mondd azt, hogy: „Tudom, hogy Tudom”, majd fogd be és engedd meg, hogy az eljöhessen hozzád.

Aztán csak engedd meg, hogy az eljöhessen hozzád: „Tudom, hogy Tudom.”

És egy vicces dolog történik, mert elkezded ráébredni arra, hogy: „Nahát, tényleg tudom. Nem tudom, hogy honnan tudom, de tudom, hogy tudom.” És akkor rádöbbenesz arra is, hogy nem is volt olyan sok tudnivaló. Vagyis arra, hogy nem elveszteden éltél itt és nem is úgy, mint akinek halvány fogalma sincs semmiről, ahogy ez gondoltad magadról. Tényleg tudtad.

És akkor nevetni kezdesz. Emlékszel azokra az összejövetelekre, amikor tényleg megfenyítettem valakit, amikor azt mondta: „Nem tudom.” Nevelsz és azt mondd majd: „Á, már értem miért csinálta ezt Adamus.” Mert tényleg tudták a választ.

Ez tényleg egyszerű: „Létezem. Vagyok, Aki Vagyok. Tudom, hogy Tudom.”

És miközben itt üldögélsz ebben a szépséges új szobában a weboldalon, miközben itt üldögélsz, rádöbbenesz arra, hogy: „Miért is harcoltam ezekkel a dolgokkal saját magammal kapcsolatosan? Miről is szólt az a harc? Miről is szólt az a csata?” És ekkor nevelsz egy jót és azt mondd: „Biztosan élveztem benne valamit. De nagyon jó, hogy végre befejezem.” Mert felismered, hogy nincs mivel harcolnod. Sem a testedben, sem a gondolataidban, sem a választásaidban. És amikor nem harcolsz semmivel, akkor nincs mitől félned sem.

Amikor nem harcolsz semmivel, akkor nincs mitől félned.

És akkor eláraszt ez a hatalmas szeretet hullám, ami Tőled érkezik hozzád, ez a bizsergés, ami végigárad az egész testeden. És akkor ráébredsz ennek a szabadságnak az érzetére. Felismered, hogy nincsenek célok. Minden csakis az élet örömről szól. Rádöbbenesz, hogy nem kell azzal próbálkoznod, hogy bármilyen módon is jobb legyél. Felismered a tökéletességet, ami már ott van.

És akkor ott valószínűleg ejtesz egy pár könnyet. Szükség lesz papírzsebkendőre is a szobában. Sírsz majd egy keveset az elengedéskor és azt kérdezed majd magadtól. „Miért, ó miért nehezteltem meg ennyire? Miért nem mondta ezt el Adamus hamarabb?”

És akkor még sírsz egy keveset, majd tényleg megtörténik az elengedés. Edith, tényleg elengeded. És akkor felismered, hogy korábban tényleg gyáva voltál. Folyton csak harcoltál magaddal és soha nem engeded meg, hogy tudd, hogy tudod.

Rá fogsz eszmélni, hogy szinte már megnehezítetted ezt a magad számára. Szinte. Mindig csak harcoltál magaddal. És azután a sok-sok elhullajtott könny után veszel majd egy mély lélegzetet és kinyújtod a kezed a falra és leveszel onnan egy hatalmas adag csoki pudingot és nem érzed majd ettől rosszul magad és nem aggódsz azon sem, hogy most akkor ettől vajon le fog-e omlani a fal és azon sem fogsz aggódni, hogy lesznek-e rajta baktériumok. Nem aggódsz a szín miatt sem és semmi miatt sem. Kussoljál! Élvezd a csoki pudingot és a tonhalas szendvicset! Nagyon jól illenek egymáshoz! Ezek a kedvenceim!

És akkor veszel egy mély lélegzetet és azt mondod: „*A fenébe is, megcsináltuk! Itt vagyunk 2014 végén! Ez maga a csoda! Ez maga a csoda!*” (a közönség tapsol)

Ha ennek az életnek a legelején azt mondtam volna nektek, hogy eljuttok ide, 2014 végére, akkor biztosan nem hittétek volna el. Valószínűleg nem hittétek volna el. Ez egy csoda, amit elviseltetek. Ez egy kész csoda, hogy még életben vagytok, tényleg és félig-meddig funkcionáltok. (kisebb nevetés, Adamus is nevet) És az is egy csoda, hogy most itt ülünk együtt és tudunk nevetni, mosolyogni, viccelődni és elterelődni és ne felejtsetek el, hogy mit mondtam: A Mester érti a szándékos megtévesztést.....akarom mondani elterelést. (nagy nevetés) Elterelést. Egy pillanatra eltereltelek benneteket.

Akkor most vegyünk egy jó mély lélegzetet!

Eljutottatok idáig, 2014 végéig. 2015 - miről szól ez az év? A realizációról. Pont. Nem fogok eltérni semmiféle makytól és kifogástól. Nem fogok eltérni semmiféle magaddal folytatott harcotól. Nem! Elő fogom hívni őket a rejtekhelyükről! Nem tűnök el semmilyen kifogástól meg „nem tudom-ot” és egyetlen olyan szöveget sem, hogy: „*Adamus, te ezt nem érted. Nekem tényleg nagyon nehéz életem van.*” Nehéz életre vágysz? Százezer év egy kristályban, na az egy nehéz élet.

Akkor vegyünk egy jó mély lélegzetet - miközben átlépünk az új korszakba - magatokért, a Bíbor Körért, a világért. Ó, ez egy örült év lesz. Azt gondoltátok, hogy az idei év kemény volt? Akkor várjátok csak meg az idei évet! De tudjátok mi a helyzet? Az, hogy ez nem a tiétek.

És tudjátok mi a helyzet? Az összes örült dolog ellenére, ami zajlik, az összes háború, az összes erőszak és eltűnt repülőgép meg minden egyéb ellenére, mindennek ellenére, ti képesek vagytok arra, hogy hátrébb lépjétek, vegyétek egy mély lélegzetet és azt mondjátok:

ADAMUS ÉS A KÖZÖNSÉG: Minden jól van a teremtés egészében.

ADAMUS: Boldog Új Évet! Isten áldjon benneteket, kivétel nélkül mindannyiótokat. Köszönöm. Köszönöm. (a közönség tapsol)

(szól a zene)

(Fordította: Telegdi Ildikó - telegdiildi@globonet.hu)

Megjegyzés: Aki úgy érzi, hogy szívesen támogatná anyagilag is a Shoudok fordításainak munkáját, az alábbi bankszámlaszámon megteheti:

Telegdi Ildikó OTP BANK Rt. 11773339-00984762

Minden eddigi és ezt követő felajánlást előre is szívből köszönök: Telegdi Ildikó

A Bíbor Kör Anyagok Tóbiással, Adamus Saint-Germainnel és Kuthumi Lal Singh-gel ingyenesen kerülnek felajánlásra 1999 óta.

A Bíbor Kör emberi angyalok globális hálózata, akiket Shaumbrának neveznek és akik elsők között mennek át az Új Energiába. Ahogy megtapasztalják a felemelkedés örömeit és kihívásait, Szabványokká válnak mindazon emberek számára, akik a saját belső Istenük felfedezésének utazását járják.

A Bíbor Kör havonta találkozik Deverben, Coloradoban, ahol is Adamus a legfrissebb információkat osztja meg Geoffrey Hoppe által. Ezek a Bíbor Kör összejövetelek nyilvánosak, publikusak, ahová mindenkit szeretettel várunk.

Amennyiben most ezt olvasva érzel egyfajta igazságot és kapcsolódást, akkor te tényleg Shaumbra vagy. Tanító és Vezetetést nyújtó vagy az emberek és az angyalok számára egyaránt. Engedd meg, hogy az isteniséged magva virágba boruljon benned ebben a pillanatban és ez tartson örökké. Soha nem vagy egyedül, mert van egy családod a világban és angyalok vesznek körül a körülötted létező birodalmakban.

Szabadon terjesztheted ezt a szöveget nem-kereskedelmi alapon, térítésmentesen. Arra kérünk, hogy az információt a maga teljességében add közre, beleértve ezt a lábjegyzetet is! Minden más felhasználás esetén írásos jóváhagyásra van szükség Geoffrey Hoppe-től, Golden, Colorado. A kontakt oldal: www.crimsoncircle.com

© Minden jog Fenntartva 2014 Geoffrey Hoppe, Golden, CO 80403